

ΥΜΝΟΙ ΑΠΟ ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ ΤΟΥ ΣΡΙ ΡΑΜΑΚΡΙΣΝΑ

Όλοι οι ύμνοι και τα τραγούδια	3
Αλφαβητικό ευρετήριο στίχων	59

Κύκλος Μελέτης της Βεδάντα
Αθήνα 2002

Πηγή:
Το Ευαγγέλιο του Σρι Ραμακρίσνα
Αθήνα, 1993
Εκδόσεις Κονιδάρη

σε μετάφραση Γιάννη Μανέττα
από το

The Gospel of Sri Ramakrishna
translated by Swami Nikhilananda
from M's original Bengali
Sri Ramakrishna Math, Chennai

Printed
February 28, 1990
19th January, 2003

Προσφορά του:
Γιάννη Μανέττα
Μπέλες 28 (Κουκάκι)
117 41 Αθήνα
[+30] 210 9234682
email: jmanveda@otenet.gr
ιστοχώρος: www.vedanta.gr

ΥΜΝΟΙ ΑΠΟ ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ ΤΟΥ ΣΡΙ ΡΑΜΑΚΡΙΣΝΑ

339¹

Αγάπα την πολύτιμη Μητέρα μου τη Σγιάμα,
Τρυφερά μέσα σου, ω νου·
Είθε μονάχα εσύ κι εγώ να Τη βλέπουμε,
Χωρίς άλλος κανείς να παρεμβαίνει.

Ω νου, απόλαυσέ Την στην απομόνωση,
Άφησε απ' έξω όλα τα πάθη·
Μονάχα τη γλώσσα κράτησε,
Για να φωνάζει πού και πού, "Ω Μητέρα! Μητέρα!"

Μην επιτρέψεις ούτε ίχνος χαμηλού πόθου
Να μπει εκεί και να μας πλησιάσει,
Μα βάλε φρουρό την αληθινή γνώση,
Παντοτινά, σε άγρυπνη εγρήγορση.

702

Αδερφέ, βαστήξου χαρούμενα απ' το Θεό·
Προσπαθώντας έτσι, ίσως φτάσεις κάποια μέρα σ' Αυτόν.

1185

Ακόμα και προτού δώ το φως αυτού του κόσμου,²
οι αμαρτίες μου από προηγούμενες γεννήσεις
– Μέσα από τις οποίες πέρασα, εξαιτίας του πόθου
να καρπώνομαι τ' αποτελέσματα των πράξεών μου –
Με τιμωρούσαν την ώρα που βρισκόμουν
στη μήτρα της μητέρας μου.
Εκεί έβραζα ανάμεσα σε ρυπαρά πράγματα:
Ποιος μπορεί να περιγράψει αυτά που υποφέρει το παιδί
μέσα στη μήτρα της μητέρας του;
Γι' αυτό, ω Σίβα! Ω Μαχά-ντέβα! Ω Σάμπχου!
συγχώρεσέ με, Σε παρακαλώ, για τα αμαρτήματά μου.

Σαν παιδί, υπέφερα χωρίς τέλος·

1 Σελίδα ελληνικού Ευαγγελίου του Σρι Ραμακρίσνα

2 Σίβα-απαράντχα-κσαμάπανα-στότραμ του Σανκατασάργια με τον οποίο ο λάτρης εκλιπαρεί τον Σίβα για άφεση αμαρτιών.

Το σώμα μου ήταν λερωμένο με ακαθαρσίες
 κι όλο ποθούσα της μητέρας μου τα στήθη.
 Έλεγχο πάνω στο σώμα και τα μέλη μου δεν είχα·
 Με κατάρτεχαν οι ενοχλητικές μύγες και τα κουνούπια·
 Μέρα-νύχτα έκλαιγα, εξαιτίας των πόνων διαφόρων παθήσεων,
 και Σε ξεχνούσα Εσένα, ω Σάνκαρα!
 Γι' αυτό, ω Σίβα! Ω Μαχά-ντέβα! Ω Σάμπχου!
 συγχώρεσέ με, Σε παρακαλώ, για τα αμαρτήματά μου.

Στα νιάτα μου, τα δηλητηριώδη φίδια της ακοής,
 της όρασης, της γεύσης, της αφής και της όσφρησης,
 Μου δάγκωσαν τα ζωτικά μου όργανα
 και μου σκότωσαν τη διάκριση·
 Ήμουν απορροφημένος στην απόλαυση του πλούτου, των γιων,
 και της νεανικής συζύγου.
 Αλίμονο! η καρδιά μου που δε σκεφτόταν τον Σίβα,
 Ήταν γεμάτη αλαζονεία και ματαιοδοξία.
 Γι' αυτό, ω Σίβα! Ω Μαχά-ντέβα! Ω Σάμπχου!
 συγχώρεσέ με, Σε παρακαλώ, για τα αμαρτήματά μου.

Τώρα, στα γερατειά μου, οι αισθήσεις μου έχουν χάσει
 την ικανότητα της ορθής αντίληψης και της σωστής δράσης·
 Το σώμα μου, παρ' ότι είναι ακόμα κάπως ζωηρό,
 Είναι αδύναμο και γερασμένο από τις πολλές ταλαιπωρίες,
 από τις αμαρτίες, τις αρρώστιες και τα πένθη·
 Αλλά, ακόμα και τώρα, ο νους μου, αντί να 'διαλογίζεται' στον Σίβα
 Κυνηγάει μάταιους πόθους και κούφιας πλάνες.
 Γι' αυτό, ω Σίβα! Ω Μαχά-ντέβα! Ω Σάμπχου!
 συγχώρεσέ με, Σε παρακαλώ, για τα αμαρτήματά μου.

Τα καθήκοντα που ορίζουν οι σμρίτις – επικίνδυνα και σκοτεινά –
 αδυνατώ πια να κάνω·
 Πού λοιπόν να εφαρμόσω τις Βεδικές εντολές
 που απευθύνονται στους βραχμάνους,
 ως μέσα για την επίτευξη του Μπράχμαν;
 Μέχρι τώρα, ποτέ δεν κατάλαβα σωστά, μέσα από τη διάκριση,
 Τη σημασία του να ακούς τις γραφές από τον γκουρού
 και να συλλογίζεσαι τις οδηγίες του·
 Πού λοιπόν να εφαρμόσω τον αδιάκοπο στοχασμό στην Αλήθεια;
 Γι' αυτό, ω Σίβα! Ω Μαχά-ντέβα! Ω Σάμπχου!
 συγχώρεσέ με, Σε παρακαλώ, για τα αμαρτήματά μου.

Ούτε μια φορά δε λούστηκα πριν από την ανατολή του ήλιου
 κι απ' το Γάγγη ποτέ δεν έφερα νερό

για να λούσω το άγιο Σου ομοίωμα·
 Ποτέ, από τα βάθη του δάσους δεν έφερα ιερά φύλλα βίλβα
 για τη λατρεία Σου.

Ούτε μάζεψα ορθάνοιχτους λωτούς από τις λίμνες,
 Ούτε ετοίμασα ποτέ λυχνάρια και λιβάνι, για να Σε λατρέψω.
 Γι' αυτό, ω Σίβα! Ω Μαχά-ντέβα! Ω Σάμπχου!
 συγχώρεσέ με, Σε παρακαλώ, για τα αμαρτήματά μου.

Ποτέ δεν έλουσα το ομοίωμά Σου με γάλα και μέλι,
 με βούτυρο και άλλες σπονδές·
 Ποτέ δεν το στόλισα με ευωδιαστή σανταλόπαστα·
 Ποτέ δε Σε λάτρεψα με χρυσά άνθη, με λιβάνι,
 με αναμμένη καμφορά και εύγευστες προσφορές.
 Γι' αυτό, ω Σίβα! Ω Μαχά-ντέβα! Ω Σάμπχου!
 συγχώρεσέ με, Σε παρακαλώ, για τα αμαρτήματά μου.

Ποτέ δεν έκανα πλούσια δώρα στους βραχμάνους,
 σκεφτόμενος μέσα στην καρδιά μου,
 Ω Μαχά-ντέβα, την άγια Σου μορφή·
 Δεν έριξα στην ιερή πυρά το εκατομμύριο των σπονδών βουτύρου,
 Συνοδεύοντάς τες με την επανάληψη του άγιου μάντρα
 που μου δωσε ο γκουρού μου.

Ποτέ δεν πρόσφερα μετάνοια στην όχθη του Γάγγη
 με τζάπα και μελέτη των Βεδών.
 Γι' αυτό, ω Σίβα! Ω Μαχά-ντέβα! Ω Σάμπχου!
 συγχώρεσέ με, Σε παρακαλώ, για τα αμαρτήματά μου.

Ποτέ μου δεν κάθισα στη στάση του λωτού,
 ούτε έχω ποτέ κατευθύνει την πράνα κατά μήκος της Σουσούμνα,
 επαναλαμβάνοντας τη συλλαβή OM.
 Ποτέ δεν μπόρεσα να δαμάσω τα μανιασμένα κύματα του νου μου,
 και να συγχωνεύσω το αυτόφωτο OM
 Μέσα στην αιώνια λαμπρότητα της Συνείδησης-του-Θεατή,
 που 'ναι ίδια με το ανώτατο Μπράχμαν.

Ούτε 'διαλογίστηκα' ποτέ σε σαμάντσι στον Σάνκαρα,
 που κατοικεί σ' όλες τις μορφές, ως Εσωτερικός Οδηγός.
 Γι' αυτό, ω Σίβα! Ω Μαχά-ντέβα! Ω Σάμπχου!
 συγχώρεσέ με, Σε παρακαλώ, για τα αμαρτήματά μου.

Ποτέ, ω Σίβα, δε Σ' έχω δει Εσένα, τον Αγνό,
 τον Χωρίς Προσκόλληση, τον Γυμνό.
 Τον πέρα από τις τρεις γκούνας, Τον απαλλαγμένο
 από την πλάνη και το σκοτάδι, Τον απορροφημένο σε 'διαλογισμό',
 Τον έχοντα διαρκή επίγνωση της αληθινής φύσης του κόσμου·

Ούτε 'διαλογίστηκα' ποτέ με καρδιά γεμάτη λαχτάρα,
στην ευνοϊκή μορφή Σου, που καταστρέφει την αμαρτία.
Γι' αυτό, ω Σίβα! Ω Μαχά-ντέβα! Ω Σάμπχου!
συγχώρεσέ με, Σε παρακαλώ, για τα αμαρτήματά μου.

Ω νου, για να επιτύχεις την απελευθέρωση,
προσηλώσου ολοκληρωτικά στον Σίβα,
Τη μόνη πραγματικότητα που στηρίζει τους κόσμους,
τον Δότη του καλού·
Που στο κεφάλι Του φέρει το αστραφτερό μισοφέγγαρο
και στα μαλλιά Του οποίου κρύβεται ο Γάγγης·
Που με τη φλογερή Του ματιά
κεραυνοβόλησε το θεό της γήινης αγάπης·
Που 'χει λαιμό και αυτιά στολισμένα με φίδια·
Που για πάνω ρούχο, φοράει ένα ωραίο δέρμα ελέφαντα.
Μπροστά σ' Αυτόν, τι αξία έχουν όλες οι άλλες τελετουργίες;

Ω νου, τι αξία έχει ο πλούτος, τα άλογα, οι ελέφαντες ή ένα βασίλειο;
Τι αξία έχει το σώμα ή ένα σπίτι;
Μάθε πως όλα αυτά δεν είναι παρά στιγμιαία
και γρήγορα αποστρέψου τα·
Λάτρευσε τον Σίβα, σύμφωνα με τις οδηγίες του γκουρού σου,
για να επιτύχεις την Αυτογνωσία. Μέρα με την ημέρα ο άνθρωπος
πλησιάζει στο θάνατο·
Τα νιάτα του μαραίνονται· η μέρα που φεύγει δεν επιστρέφει.
Ο παντοδύναμος Χρόνος τα πάντα καταβροχθίζει·
Σαν την αστραπή στιγμιαία, είναι η εύνοια της θεάς της τύχης,
Ω Σίβα! Ω Καταφύγιο αυτών που καταφεύγουν σ' Εσένα!
Προσπάτησέ με εμένα, που κατέφυγα στα πόδια Σου.

Προσκυνώ τον παντοτινά ευοίωνα Σίβα, το Καταφύγιο της Γαλήνης,
Που κάθεται στη στάση του λωτού,
Που 'χει πέντε στόματα και τρία μάτια·
Που στα δυο του χέρια κρατάει όπλα, γκογκ και τύμπανο·
Που 'ναι στολισμένος με πολλά στολίδια·
Που έχει επιδερμίδα καθαρή σαν το κρύσταλλο·
που 'ναι ο Κύριος της Πάρβατι.

Προσκυνώ τον αυτόφωτο Γκουρού των θεών, τον Κύριο της Ούμα·
Προσκυνώ το Αίτιο του Σύμπαντος·
Προσκυνώ τον Κύριο των ζώων, τον στολισμένο με φίδια·
Προσκυνώ τον Σίβα, που τα τρία του μάτια λάμπουν σαν τον ήλιο,
το φεγγάρι και τη φωτιά·
Προσκυνώ τον Αγαπημένο του Κρίσνα· προσκυνώ τον Σάνκαρα,

που χαρίζει δώρα στους λάτρεις του, και τους δίνει καταφύγιο.
Προσκυνώ τον ευοίωνο Σίβα.

Ω Σίβα! Άσπρο είναι το αλειμμένο με τέφρα σώμα Σου,
άσπρα αστράφτουν τα δόντια Σου, όταν χαμογελάς!
Άσπρο είναι το κρανίο που στο χέρι Σου κρατάς· άσπρο είναι
το ρόπαλό Σου, με το οποίο τους κακούς απειλείς!
Άσπρος είναι ο ταύρος στον οποίο επιβαίνεις· άσπροι είναι
οι χαλκάδες που κρέμονται από τ' αυτιά Σου!
Άσπρα φαίνονται τα ατημέλητα μαλλιά Σου, που τα σκεπάζει
ο αφρός του Γάγγη·
Άσπρο αστράφτει το φεγγάρι στο μέτωπό Σου!
Είθε Εκείνος που είναι κάτασπρος και πάναγνος, να μου χαρίσει
τον θησαυρό της συγχώρεσης για τα αμαρτήματά μου!

Ω Σίβα, συγχώρεσέ μου όλες τις αμαρτίες που διέπραξα
Με τα χέρια ή τα πόδια, με τα λόγια ή το σώμα,
με τ' αυτιά ή με τα μάτια, με το νου ή την καρδιά·
Συγχώρεσέ μου τις αμαρτίες μου – και τις παρελθοντικές
και τις μελλοντικές!
Ζήτω Σίβα, Ωκεανέ του Ελέους, Μεγάλε Θεέ, Κατοικία της Ευλογίας.

1029

Αλίμονο! Για ανάπαυση στενάζουμε,
αλλ' ανάπαυση ποτέ δε βρίσκουμε·
Δεν ξέρουμε από πού προήλθαμε, ούτε προς τα πού πλεύουμε.
Ξανά και ξανά, σ' αυτόν τον κύκλο
των χαμόγελων και των δακρύων βαδίζουμε·
Μάταια μαραζώνουμε, για να μάθουμε
πού μας πηγαίνει το μονοπάτι,
Και γιατί παίζουμε αυτό το άνοστο παιχνίδι.

Αν και αφυπνισμένοι, κοιμόμαστε, σαν τους γητεμένους·
Θα χαράξει ποτέ σ' αυτό το σκοτάδι, το φως της αυγής;
Αεικίνητη σαν τον αέρα, η ζωή ασταμάτητα κυλάει·
Δεν ξέρουμε ποιοι είμαστε, ούτε από πού ήρθαμε·
Δεν ξέρουμε γιατί ήρθαμε, ούτε προς τα πού πηγαίνουμε·
Απ' όλες τις πλευρές, αιχμηρές συμφορές πάνω μας ορμούν.

Πόσοι, εδώ κι εκεί πλεύουν, άλλοτε χαρούμενοι
κι άλλοτε πνιγμένοι στα δάκρυα!
Τη μια στιγμή υπάρχουν· την άλλη δεν υπάρχουν πια.
Δεν ξέρουμε γιατί ερχόμαστε, ούτε τι κάναμε στο παρελθόν,
Ούτε ξέρουμε πόσο καλά παίξαμε τους ρόλους μας,

στις παρελθοντικές μας ζωές·
Σαν το νερό του ποταμού, δεν μπορούμε ήσυχoi να μείνουμε·
Παντοτινά εμπρός κυλάμε.

Του ύπνου μας τα κάγκελα σπάσε, ω Αφυπνισμένε! Για πόσο καιρό
ακόμα θα πρέπει να μείνουμε,
παγιδευμένοι, στα δίχτυα των άκαρπων ονείρων;
Είσαι άραγε πράγματι αφυπνισμένος; Τότε, μην κοιμάσαι άλλο!
Πηχτό, επάνω σου κατακάθεται το σκοτάδι,
μ' ένα εκατομμύριο συμφορές φορτωμένο.
Από το όνειρό σου, ονειροπόλε ξύπνα
και μην ξανακοιμηθείς ποτέ πια!
Λάμπσε, ω Λαμπρέ, και με τα φωτεινά Σου βέλη
Σκότωσε το εκτυφλωτικό σκοτάδι!
Εσύ 'σαι ο μόνος μας Σωτήρας!
Στα πόδια Σου καταφεύγουμε, για να μας λυτρώσεις.

159

Άναψε της Γνώσης το λυχνάρι στο δώμα της καρδιάς σου,
Και δεξ εκεί το πρόσωπο της Μητέρας,
της Ενσωμάτωσης του Μπράχμαν.

50

Αν μπορέσω
επαναλαμβάνοντας τ' όνομα της Ντούργκα να πεθάνω,
Πώς τότε, θα μπορέσεις Εσύ, ω Ευλογημένη,
Να μου στερήσεις την απελευθέρωση –
Όσο άθλιος κι αν είμαι;
Μπορεί να κρυφοήπια καμιά κούπα κρασί,
Κάποιο αγέννητο παιδί να θανάτωση,
Να 'σφαξα κάποια γυναίκα ή μια αγελάδα,
Να σκότωσα ένα βραχμάνο.
Όμως, κι αν είναι όλα τούτα αληθινά,
Καμιά δε νιώθω, μα καμιά ανησυχία.
Γιατί με του γλυκού Σου ονόματος τη δύναμη,
Μπορεί ακόμα κι η άθλιά μου ψυχή να ελπίζει
Να πετύχει το Μπράχμαν.

769

Αν ο άνθρωπος δεν είναι απλός,
δεν μπορεί να αναγνωρίσει το Θεό, τον Απλό.

76

Ανάλογο με την ποιότητα του διαλογισμού ενός ανθρώπου,
είναι και το αίσθημα της αγάπης του·
Ανάλογο με την ποιότητα του αισθήματος της αγάπης
ενός ανθρώπου, είναι και το κέρδος του·
Κι όλα πηγάζουν απ' την πίστη.
Αν στη Νεκτάρινη Λίμνη των ποδιών της Μητέρας Κάλι,
Μπορέσει ο νους μου να μείνει βυθισμένος,
Τότε, μικρή αξία έχουν η λατρεία,
οι προσφορές, και οι θυσίες.

159

Αναψε της Γνώσης το λυχνάρι στο δώμα της καρδιάς σου,
Και δεξ εκεί το πρόσωπο της Μητέρας,
της Ενσωμάτωσης του Μπράχμαν.

644

Αυτή τη φορά θα Σε φάω ολόκληρη, Μητέρα Κάλι!
Γιατί γεννήθηκα κάτω από ένα κακό αστέρι,
Κι όποιος γεννιέται έτσι, λένε, τρώει τη μητέρα του.
Πρέπει ή Εσύ να με φας πρώτη, ή να Σε φάω εγώ·
Είτε το ένα είτε το άλλο πρέπει να συμβεί.

Με μαύρο χρώμα³ θα πασαλείψω
τα χέρια μου και το πρόσωπό μου·
Με μαύρο θα πασαλείψω όλο μου το σώμα.
Κι όταν μ' αρπάξει ο θάνατος,
με μαύρο θ' αλείψω το πρόσωπό του.
Ω Μητέρα, θα Σε φάω αλλά δε θα Σε χωνέψω
Θα Σε εγκαταστήσω στην καρδιά μου
Και θα Σου κάνω προσφορές με το νου μου.

Μπορεί να πεις ότι τρώγοντας την Κάλι
Θα μπλεξω με τον Κάλα,⁴ το Σύζυγό Της,
Αλλά δε φοβάμαι·
Αψηφώντας το θυμό Του, θα ψάλλω της Μητέρας μου το όνομα.
Για να δείξω στον κόσμο
ότι ο Ραμ-πρασάντ είναι ο νόμιμος γιος της Κάλι,
Ό,τι και να συμβεί, εγώ θα Σε φάω —

3 Μαύρη είναι η επιδερμίδα του Κρίσνα.

4 Ο Σίβα, το Απόλυτο.

θα φάω Εσένα και τη συνοδεία Σου –
Κι ας χάσω τη ζωή μου στην προσπάθειά.

947

Αχ, πότε θα ξημερώσει η ευλογημένη μέρα
Που θα ξυπνήσει η Αγάπη, μες την καρδιά μου;
Πότε θα τρέξουν ασταμάτητα τα δάκρυά μου,
Καθώς τ' όνομα του Κυρίου, του Χαρί, θα επαναλαμβάνω,
Κι όλοι οι πόθοι μου θα 'χουν εκπληρωθεί;
Πότε θα εξαγνιστούν ο νους μου και η ψυχή μου;
Αχ, πότε τελικά θα πάω
Στου Βριντάβαν τα ιερά άλση;
Πότε θα λυθούν τα κοσμικά μου δεσμά
Και πότε θα θεραπευτεί η ατελής μου όραση,
Από της Σοφίας το κολλύριο;
Πότε θα μάθω την αληθινή αλημεία
Και, αγγίζοντας τη Φιλοσοφική Λίθο,
Θα μετασχηματίσω του σώματός μου το άχρηστο σίδηρο
Στου Πνεύματος το πιο αγνό χρυσάφι;
Πότε θα δω, πως τούτος εδώ ο κόσμος
Είν' ο Θεός, και θα ταξιδέψω στις Αγάπης τη λεωφόρο;
Πότε θα αρνηθώ την ευσέβεια
Και τα καθήκοντα και την αίσθηση της κάστας;
Πότε θα αφήσω ξοπίσω μου κάθε φόβο,
Κάθε ντροπή, συμβατικότητα, ανησυχία και περηφάνεια;

Αχ, τότε πια, το σώμα μου θ' αλείψω
Με σκόνη από τα πόδια των μπτχάκτας·
Στην πλάτη μου θα κρεμάσω,
Της Απάρνησης το σακκίδιο, και θα πιω,
Με τα δυο μου χέρια, μια δροσιστική γουλιιά
Απ' του Τζαμουνά το ζωογόνο νερό.
Αχ, τότε πια θα γίνω τρελός από αγάπη·
Και θα γελώ και θα κλαίω από χαρά!
Τότε πια θα κολυμπάω πάνω στον Ωκεανό
Του ευλογημένου Σατ-τσιντ-άναντα·
Μεθυσμένος με την αγάπη Του, θα τους κάνω όλους
Να μεθύσουν όπως εγώ! Αχ, θα διασκεδάζω
Παντοτινά στου Χαρί τα πόδια!

336

Αχ, πότε θα ξημερώσει η ευλογημένη μέρα

Που θα τρέχουν δάκρυα χαράς από τα μάτια μου
 Καθώς θα επαναλαμβάνω το όνομα του Κυρίου, του Χαρί;
 Αχ, τότε θα ξημερώσει η ευλογημένη μέρα
 Όπου όλη μου η δίψα για τον κόσμο,
 Αμέσως από την καρδιά μου θα χαθεί,
 Κι απ' τη συγκίνηση του ιερού Του ονόματος,
 Θα ανατριχιάζω ολόκληρος;
 Αχ, τότε θα ξημερώσει εκείνη η ευλογημένη μέρα;

327

Αχ, τι θέαμα ήταν αυτό που είδα
 στην καλύβα του Κέσαμπ Μπχάρατι!⁵
 Είδα τον Γκορά, σ' όλη του την ασύγκριτη χάρη,
 Να χύνει δάκρυα σε αμέτρητα ποτάμια!
 Σαν μανιασμένους ελέφαντας
 Εκστατικά χορεύει και τραγουδά,
 Μεθυσμένος από έξαλλη αγάπη.

Καταγής κυλιέται και στα δάκρυά του κολυμπάει,
 Κλαίγοντας και κραυγάζοντας του Κυρίου, του Χαρί, το όνομα,
 Με φωνή που τον ίδιο τον ουρανό διαπερνά,
 Με κραυγή δυνατή σαν του λιονταριού το βρυχηθμό ·
 Μετά, πολύ ταπεινά, αγάπη από τους ανθρώπους εκλιπαρεί,
 Για να νιώσει υπηρετής του Θεού.

Αφού κουρευτήκε, φόρεσε του γιόγκι το ώχρινο ένδυμα ·
 Ακόμα και η πιο σκληρή καρδιά θα λιώσει
 Βλέποντας την αγνή και ουράνια αγάπη του.
 Συγκλονισμένος από τη βαθιά θλίψη της ανθρωπότητας,
 Παράτησε τα πάντα
 Και ολόψυχα αγάπη μοιράζει.

Αχ, μακάρι να 'ταν δούλος του ο Πρέμντας και,
 πηγαίνοντας από πόρτα σε πόρτα,
 Να τραγουδά την ατέλειωτη δόξα του Γκωουράνγκα!

91

Αχ, τότε θα χαράξει για μένα εκείνη η ευλογημένη μέρα,
 Όπου Εκείνος ο Πανάγαθος, ο όλος Ομορφιά κι Αλήθεια,
 Θα φωτίσει το εσώτατο άδυτο της καρδιάς μου;
 Και τότε πια θα βυθιστώ τελικά, παντοτινά θωρώντας Τον,

5 Ο μοναστικός δάσκαλος του Σρι Τσαϊτάνγια.

Μέσα σ' εκείνον τον Ωκεανό της Γοητείας;
 Ω Κύριε, σαν Άπειρη Σοφία, θα έρθεις στην ψυχή μου,
 Κι ο ταραγμένος νους μου, βουβός από το όραμά Σου,
 Στα πόδια Σου ανάπαυση θα βρει.
 Στο στερέωμα της καρδιάς μου, ω Κύριε, θ' ανατείλλεις
 Σαν Αθανασία γεμάτη Ευδαιμονία·
 Και σαν το πουλί τσακόρα
 που βλέπει το φεγγάρι ν' ανατέλλει
 και φτερουγίζει εδώ κι εκεί από τη χαρά του,
 Έτσι κι εγώ θα πλημμυρίσω από ουράνια ευτυχία
 Μόλις Εσύ μου παρουσιασθείς.

Ω Μοναδικέ χωρίς Δεύτερο,
 Γεμάτε γαλήνη, ω Βασιλεύ των Βασιλέων!
 Στα αγαπημένα πόδια Σου, τη ζωή μου θ' απαρνηθώ,
 Για να πετύχω τελικά, της ζωής το σκοπό·
 Και την ουράνια ευδαιμονία, πάνω στη γη θα χαρώ!
 Πού αλλού χαρίζεται μια τόσο σπάνια ευεργεσία;
 Τότε θα δω τη δόξα Σου, αγνή και άσπιλη·
 Σαν το σκοτάδι που φεύγει γοργά μπροστά στο φως,
 Έτσι και οι σκοτεινότερές μου αμαρτίες,
 Καθώς Εσύ προβάλεις, θα μ' εγκαταλείψουν.
 Δυνάμωσε μέσα μου, ω Κύριε, τη φλογερή φωτιά της πίστης,
 Για να 'ναι της ζωής μου ο πολικός αστέρας·
 Εσύ, Ενισχυτή των αδύναμων,
 Εκπλήρωσέ μου τη μοναδική επιθυμία!
 Τότε, Θα λούζομαι μέρα και νύχτα
 Στης Αγάπης Σου την απέραντη ευδαιμονία,
 Και ενωμένος με Σένα, ω Κύριε,
 θα ξεχνώ ολότελα τον εαυτό μου.

327

Αχ φίλη! Ακόμα δεν Τον βρήκα Εκείνον
 που η αγάπη του μ' έχει ξετρελάνει.

532

Βαθιά μες την καρδιά μου έχω φυτέψει τ' όνομα της Κάλι,
 Το ουράνιο Δέντρο-που-εκπληρώνει-τους-πόθους·
 Όταν εμφανιστεί ο Γάμα, ο Βασιλιάς του Θανάτου,
 Σ' εκείνον θ' ανοίξω την καρδιά μου
 για να του το δείξω πως εκεί φυτρώνει.
 Έχω διώξει τους έξι ακούραστους εχθρούς μου·

⁶Ετοιμος είμαι να διασχίσω τη θάλασσα της ζωής,
Φωνάζοντας, “Στην Ντούργκα, η νίκη!

132

Βυθίσου βαθιά, ω νου, βυθίσου βαθιά
στον Ωκεανό της Θεϊκής Ομορφιάς·
Αν κατέβεις στα τρισβαθα βάθη,
Εκεί θα βρεις το πολύτιμο πετράδι της Πρέμα.

Πήγαινε να βρεις, ω νου, πήγαινε να βρεις
το Βριντάβαν στην καρδιά σου,
Όπου, μαζί με τους μπχάκτας που Τον αγαπούν,
Ο Κρίσνα αιώνια παίζει.

Άναψε, ω νου, άναψε
της αληθινής σοφίας τη λαμπρή λυχνία,
Και άφησέ τη να καίει, με σταθερή φλόγα,
Ασταμάτητα μέσα στην καρδιά σου

Ποιος είναι Αυτός που κυβερνάει το σκάφος σου,
καθώς διασχίζει τη συμπαγή στεριά;
Είναι ο γκουρού σου, λέει ο Καμπίρ·
Διαλογίσου στα άγια Του πόδια.

124 [NY149]

Γιατί να πάω στο Γάγγη ή στην Γκάγια,
στο Κάσι, στο Κάντσι ή στο Πραμπχάς,⁷
Αφού μπορώ να ξεψυχήσω, με τ' όνομα της Κάλι στα χείλη μου;
Τι τις θέλει ο άνθρωπος τις ιεροτελεστίες και τις προσευχές,
Όταν μπορεί, στις τρεις ιερές ώρες,⁸
της Μητέρας τ' όνομα να επαναλαμβάνει;
Οι τελετές μπορούν ξοπίσω του να τρέξουν
και πολύ κοντά του να φτάσουν·
μα ποτέ δε θα τον ξεπεράσουν.
Η ελεημοσύνη, τα τάματα και οι προσφορές των δώρων
δε συγκινούν το νου του Μαντάν· <FO συγγραφέας του ύμνου.
Τα Λώτινα Πόδια της Ευδαίμονης Μητέρας
είναι η μόνη προσευχή του και η θυσία του.
Ποιος θα μπορούσε άραγε ποτέ να διανοηθεί

6 Τα έξι πάθη. Την αυγή, το μεσημέρι και το σούρουπο.

7 Πέντε τόποι προσκυνήματοιας στην Ινδία.

8 Την αυγή, το μεσημέρι και το σούρουπο

τη δύναμη που έχει το όνομά Της;
 Ο Ίδιος ο Σίβα, ο Θεός των Θεών,
 και με τα πέντε στόματά Του, τη δόξα Της υμνεί!

596

Γλυκό είν' τ' όνομά Σου, ω καταφύγιο των ταπεινών!
 Πέφτει στ' αυτιά μας σαν το πιο γλυκό νέκταρ
 Και μας παρηγορεί, Αγαπημένε των ψυχών μας!
 Ο ανεκτίμητος θησαυρός του ονόματός Σου
 είν' ο μόνος τόπος της Αθανασίας,
 Κι όποιος υμνεί τ' όνομά Σου, γίνεται αθάνατος.
 Πέφτοντας στ' αυτιά μας, το ιερό Σου όνομα
 Στη στιγμή, της καρδιάς μας τον πόνο αφανίζει,
 Ω Ψυχή της ψυχής μας,
 και με ευδαιμονία τις καρδιές μας γεμίζει!

376

Δε γυρίζω σπίτι, ω φίλη,
 Γιατί εκεί δυσκολεύομαι να υμνήσω
 Του Κρίσνα μου το όνομα. . .

259

Δείτε πώς όλη η Νάντια σείεται
 Κάτω από τα κύματα της αγάπης του Γκκουράνγκα!. . .

98

Δεν έχεις εγκαταστήσει κανένα άγαλμα εδώ,
 Μέσα στο ιερό, ανόητε!
 Με το να φυσάς την κόγχη, απλώς κάνεις
 Τη σύγχυση ακόμα πιο μεγάλη.
 Μέρα και νύχτα οι έντεκα νυχτερίδες
 Ουρλιάζουν εκεί ασταμάτητα . . .

59

Δεν πίνω κοινό κρασί, αλλά το Κρασί της Αιώνιας Ευδαιμονίας,
 Καθώς επαναλαμβάνω τ' όνομα της Μητέρας μου της Κάλι·
 Αυτό μου ζαλίζει το νου τόσο πολύ,
 Που οι άνθρωποι με νομίζουν μεθυσμένο!
 Πρώτα, για να φτιάξω το Κρασί, ο γκουρού μου δίνει τη μελάσσα,
 Η λαχτάρα μου είναι η μαγιά για τη ζύμωση.
 Έπειτα η Γνώση, ο δημιουργός του Κρασιού, μου το ετοιμάζει.

Κι όταν είναι πια έτοιμο, ο νους μου το ρουφά
από το μπουκάλι του μάντρα,
Και με τ' όνομα της Μητέρας το εξαγνίζει.
Πιες από τούτο το Κρασί, λέει ο Ραμ-πρασάντ,⁹
Και της ζωής οι τέσσερις καρποί¹⁰ είναι δικοί σου.

1093

Διαλογίσου, ω νου μου, στον Κύριο, τη Χαρί,
Τον Άσπιλο, Τον πέρα για πέρα Καθαρό Πνεύμα.
Πόσο ανυπέβλητο είναι το Φως, που μέσα Του λάμπει!
Πόσο μαγεύει την ψυχή, η θαυμαστή Του όψη!
Πόσο Τον αγαπούν, όλοι Του οι μπχάκτας! . .

Ακόμα πιο όμορφη από την πρωτάνθιση της αγάπης,
Πιο λαμπερή από τη λαμπρότητα μυριάδων φεγγαριών,
Σαν αστραπή αστράφτει η δόξα της μορφής Του,
Σκορπίζοντας ρίγη αγαλλίασης.

Λάτρεψε τα πόδια Του μέσα στο λωτό της καρδιάς σου.
Με νου γαλήνιο και με μάτια που αστράφτουν
Με ουράνια αγάπη, κοίταξε αυτό το απαράμιλλο θέαμα.
Μαγεμένος από αγάπη εκστατική γι' Αυτόν,
Βυθίσου για πάντα, ω νου
Σ' Εκείνον, που είναι Γνώση Καθαρή και Ευδαιμονία Καθαρή.

158

Είναι ποτέ δυνατό, ω Κύριε, να Σε γνωρίσουμε χωρίς αγάπη,
Όση και να είναι η λατρεία και η θυσία μας;

111

Είναι στ' αλήθεια σκοτεινή η Μητέρα μου η Κάλι;
Εκείνη η Γυμνή, που 'χει την πιο μαύρη απόχρωση,
Φωτίζει το Λωτό της Καρδιάς . . .

908

Έλα! Έλα, Μητέρα! Στολίδι της ψυχής μου!
Της καρδιάς μου η Χαρά!
Μες το λωτό της καρδιάς μου, έλα να κάτσεις,

9 Ο ποιητής που έγραφε τραγούδι. Στην Ινδία, οι συγγραφείς θρησκευτικών τραγουδιών συνήθιζον να αναφέρουν το όνομά τους στο τέλος των τραγουδιών τους.

10 Η ντχάρμα, η άρτα, η κάμα, και η μόκσα.

για να μπορέσω το πρόσωπό Σου να δω.
 Αλίμονο! Γλυκιά Μητέρα,
 από τη στιγμή που γεννήθηκα πολλά υπέφερα·
 Αλλά τ' άντεξα όλα, όπως ξέρεις, ατενίζοντάς Σε.
 Άνοιξε το λωτό της καρδιάς μου, αγαπημένη Μητέρα!
 Για φανερώσου εκεί.

115

Έλα, ω νου, να πάμε μια βόλτα στην Κάλι,
 το Δέντρο-που-εκπληρώνει-τους-πόθους,
 Και κάτω από Αυτό να μαζέψουμε
 της ζωής τους τέσσερις καρπούς.
 Από τις δυο γυναίκες σου,
 την Απάθεια και την Κοσμικότητα,
 Στο δρόμο προς το Δέντρο,
 φέρε μαζί σου μόνο την Απάθεια,
 Και ρώτησε το γιο της, τη Διάκριση, για την Αλήθεια.

Πότε, ω νου, θα μάθεις να κατοικείς
 στον τόπο της Ευδαμονίας,
 Έχοντας δεξιά κι αριστερά σου
 την Καθαρότητα και τη Ρυπαρότητα;
 Μονάχα όταν βρεις τον τρόπο
 Να κρατάς αυτές τις δυο γυναίκες
 κάτω από την ίδια στέγη ικανοποιημένες,
 Θα αντικρύσεις
 την απaráμιλλη μορφή της Μητέρας Σγιάμα.

Το Εγώ και την Άγνοια, τους γονείς σου,
 διώξ' τους αμέσως από μπρος σου·
 Κι αν προσπαθήσει η Αυταπάτη
 να σε σύρει στην τρύπα της,
 Πιάσου με σθένος στον κίονα της Υπομονής.
 Δέσε στο σύγλο της Αδιαφορίας
 τα κατσικία της Κακίας και της Αρετής,
 Και θανάτωσέ τα — αν επαναστατήσουν —
 με το σπαθί της Γνώσης.

Με τα παιδιά της Κοσμικότητας,
 της πρώτης σου γυναίκας,
 να ασχολείσαι σε επαρκή απόσταση,
 Κι αν δε σ' ακούσουν,
 πνίξ' τα στον Ωκεανό της Σοφίας.

Λέει ο Ραμ-πρασάντ: Αν κάνεις όπως σου λέω,
Θα υποβάλλεις έναν καλό λογαριασμό, ω νου,
στο Βασιλιά του Θανάτου.
Και θα είμαι πολύ ικανοποιημένος μαζί σου
και θα σε αποκαλέσω “αγάπη μου”.

849

Ελάτε όλοι σας! Πάρτε την αγάπη της Ράντχα!
Η πλημμυρίδα της αγάπης της, εδώ κοντά κυλάει·
Δε θα διαρκέσει για πολύ.
Ω ελάτε λοιπόν! Ελάτε καλέ, όλοι σας!
Σε αμέτρητα ποτάμια από αυτήν, η αγάπη ρέει·
Πάρτε, όση θέλετε.
Από αγάπη, όπως αυτή είν’ όλη φτιαγμένη, αγάπη ρίχνει
Ανοιχτόχερα για τον καθέναν·
Η αγάπη της, με ευδαιμονία ουράνια
την καρδιά μεθάει και την ψυχή συναρπάζει.
Ω, ελάτε και τραγουδήστε το όνομα του Κυρίου, του Χαρί,
Τραβηγμένοι από την αγάπη της. Ω ελάτε, όλοι σας!

660

Ένας περιπλανώμενος μοναχός ήρθε σ’ εμας,
πάντα απορροφημένος σε θείες διαθέσεις·
Το ίδιο σεβαστός και στον Ινδό και στο Μουσουλμάνο. . . .

649

Επανάλαβε, ω νου, της Μητέρας Ντούργκα το άγιο όνομα!
Ω Γκώουρι! Ω Ναράγιανι! Εσένα προσκυνώ.
Είσαι η μέρα, ω Μητέρα! Είσαι το σούρουπο και η νύχτα.
Σαν Ράμα τεντώνεις το τόξο, σαν Κρίσνα παίζεις τον αυλό·
Σαν Κάλι φοβερή, έκλεισες το στόμα του Σίβα, του Κύριού Σου.
Εσύ ‘σαι οι Δέκα Ενσωματώσεις¹¹ της Θείας Σάκτι,
Κι Εσύ ‘σαι οι δέκα Αβατάρς:
τούτη τη φορά, πρέπει να με σώσεις!
Με λουλούδια και φύλλα βίλβα η Γιασόντα Σε λάτρεψε,
Κι Εσύ την ευλόγησες βάζοντας τον Κρίσνα, το Παιδί,
στην αγκαλιά της.
Όπου κι αν ζήσω, ω Μητέρα, σε δάσος ή σε άλσος,

11 Οι Μαχά-βίντγιας, ή Δυνάμεις, της Θείας Μητέρας.

Είθε ο νους μου, μέρα και νύχτα,
να σκέφτεται τα Λώτινά Σου Πόδια·
Είτε πεθάνω τελικά με φυσικό είτε με βίαιο θάνατο,
μακάρι μέχρι τέλους να επαναλαμβάνει η γλώσσα μου,
της Ντούργκα το όνομα!
Μπορεί, Μητέρα, να με διώξεις, αλλά πού να πάω;
Μπορεί ακόμα και να μου πεις: “Στη μπάντα! Φύγε!”
Κι όμως, ω Ντούργκα, πάνω Σου θα κρεμαστώ!
Στα πόδια Σου σαν αστραγαλοβράχιολα θα κρεμαστώ
και θα κουδουνίζω όπως αυτά.
Όταν, ω Μητέρα, θα κάθεται δίπλα στον πανίσχυρο Σίβα,
Τότε εγώ θα φωνάζω από το πόδια Σου, “Ζήτω ο Σίβα!”
Μητέρα, όταν σαν το Γεράκι¹² θα πετάς ψηλά στον ουρανό,
Στο νερό από κάτω θα κολυμπάω σαν ψαράκι·
Πάνω μου θα ορμήξεις και τα νύχια Σου θα μου μπήξεις.
Έτσι, καθώς της ζωής η πνοή στη λαβή Σου θα μ’ εγκαταλείπει,
Μη μου αρνηθείς το καταφύγιο των Λώτινων Ποδιών Σου!
Από τα δεσμά του κόσμου ελευθέρωσε με,
Ω Σύζυγε του Απόλυτου!
Τα δυο Σου πόδια είναι το σκάφος μου
για να διασχίσω το μαύρο πέλαγος αυτού του κόσμου.
Εσύ ’σαι τα ουράνια και η γη, κι Εσύ ’σαι ο κάτω κόσμος·
Από Σένα πήγασαν οι δώδεκα Γκοπάλας, ο Χαρί και ο Μπραχμά.
Όποιος βαδίζει στο μονοπάτι
επαναλαμβάνοντας “Ντούργκα! Ντούργκα!”
Από τον ίδιο τον Σίβα με την πανίσχυρη τριάννα προστατεύεται.

649

Επανάλαβε, ω νου, το άγιο όνομα της Μητέρας Ντούργκα!
Όποιος βαδίζει στο μονοπάτι επαναλαμβάνοντας
“Ντούργκα! Ντούργκα!”,
Ο ίδιος ο Σίβα τον προστατεύει με την πανίσχυρη τριάντά Του.
Εσύ, ω Μητέρα είσαι η μέρα!
Εσύ, ω Μητέρα είσαι το σούρουπο και η νύχτα!
Άλλοτε Είσαι άντρας, άλλοτε γυναίκα.
Μπορεί ακόμα και να μου πεις: “Στη μπάντα! Φύγε!”
Κι όμως, ω Ντούργκα, πάνω Σου θα κρεμαστώ!
Στα πόδια Σου σαν αστραγαλο-βράχιολα θα κρεμαστώ
και θα κουδουνίζω όπως αυτά.

¹² Σύμφωνα με την Ινδουιστική μυθολογία, η Θεία Μητέρα κάποτε πήρε τη μορφή ενός πουλιού, παρόμοιο με το γεράκι.

Μητέρα, όταν Εσύ σαν Γεράκι¹³ θα πετάς ψηλά στον ουρανό,
Στο νερό από κάτω, θα κολυμπάω σαν ψαράκι·
Πάνω μου θα ορμήσεις και τα νύχια Σου θα μου μπήξεις.
Έτσι, καθώς της ζωής η πνοή στη λαβή σου θα μ' εγκαταλείπει,
Μη μου αρνηθείς το καταφύγιο των Λώτινων Ποδιών Σου!

950

Εσένα, ω Κύριε, σ' έχω κάνει Πολικό Αστέρα της ζωής μου·
Ποτέ πια δε θα ξαναχαθώ στον απάτητο ωκεανό του κόσμου.
Όπου κι αν στραφώ εδώ, η λαμπρότητά Σου αμείωτη λάμπει·
Με το γαλήνιο και σπλαχνικό Σου φως,
Διώχνεις όλα τα δάκρυα από την ταραγμένη μου ψυχή.

Στο βαθύτερο άδυτο της καρδιάς μου,
το πρόσωπό Σου παντοτινά ακτινοβολεί·
Αν, έστω και στιγμιαία, δεν μπορέσω να το βρω εκεί, Η ψυχή μου
συντρίβεται από τη λύπη·
Κι όταν ο ανόητος νους μου, από τη σκέψη Σου απομακρύνεται,
Η θέα του προσώπου Σου, με γεμίζει με τη χειρότερη ντροπή.

881

Ζήτη στον Γκορά, το γιο της Σάτσι!
Χαίρε, Επιστέγασμα κάθε αρετής,
Κριτή της Αγάπης, ωκεανέ της Ευδαιμονίας,
Σαηνευτή του ανθρώπου, καλλίμορφε,
Που, σαν το αστραφτερό χρυσάφι, το μάτι γητεύεις!
Τα τρυφερά του χέρια, που μέχρι τα γόνατά του φτάνουν,
Χαριτωμένα και μακριά σαν κοτσάνια λωτού,
Είναι με αγάπη απλωμένα, προς όλη την ανθρωπότητα·
Το λώτινό του πρόσωπο, ασύγκριτης ομορφιάς
Ξεχειλίζει απ' το νέκταρ της Αγάπης·
Τα μάγουλά του καλύπτονται από σγουρές τρίχες!

Φλογισμένη από ουράνια ευδαιμονία, η ομορφιά του
Γητεύει το μάτι! Ακτινοβολώντας πάθος,
Απαστράφτοντας Ευδαιμονία, το σώμα του δονείται
Με του Χαρί την αγαλλίαση. Ο χρυσός Γκκουράνγκα
Χορεύει σαν μανιασμένος ελέφαντας, τινάζοντας
όλα τα μέλη του, από έξαρση αγάπης!
Ο Γκκουράνγκα, ο υμνητής της δόξας του Χαρί,

13 Σύμφωνα με την Ινδουιστική μυθολογία, η Θεία Μητέρα κάποτε πήρε τη μορφή ενός πουλιού, παρόμοιο με το γεράκι.

Ο Θησαυρός της καρδιάς κάθε σάντχου,
 Ο Σπάνιος άνθρωπος, ο Ωκεανός της Αγάπης,
 Αγκαλιάζει τον παρία, τον αποκαλεί αδερφό,
 Τον σφίγγει στην αγκαλιά του με θερμή αγάπη.

Με τα δυο του χέρια σηκωμένα χορεύει,
 Και του Χαρί τ' όνομα τραγουδά· δάκρυα κυλούν
 Στα μάγουλά του· κλαίει, οδύρεται,
 Τρέμει, βρυχάται και ορούεται, λέγοντας,
 “Πού είναι ο Χαρί, το Κόσμημα της καρδιάς μου;”
 Οι τρίχες των μελών του είναι όλες ολόρθες·
 Το σώμα του μοιάζει με άνθος καντάμπα·
 Γεμάτος σκόνη κυλιέται καταγής.
 Ω Συ, που είσαι το Επιστέγασμα του λίλα του Χαρί,
 Η Κεφαλόβρυση του ελιξιρίου της Αγάπης,
 Ο Φίλος των αβοήθητων, η Δόξα της Βεγγάλης,
 Χαίρε Τσαϊτάνγια, Συ, που λάμπεις
 Λαμπερός σαν τη σελήνη, μέσ' του μπχάκτα την καρδιά!

711

Η δημιουργία όλη,
 είναι το παιχνίδι της τρελής μου Μητέρας Κάλι·
 Από τη μάγια Της, οι τρεις κόσμοι είνε γητευμένοι.
 Τρελή είναι Εκείνη και τρελός είναι ο Σύζυγός Της·
 Τρελοί είναι και οι δυο μαθητές Της!
 Κανένας δεν μπορεί να περιγράψει την ομορφιά Της,
 τη δόξα Της, τις χειρονομίες Της, τις διαθέσεις Της·
 Ο Σίβα, που υποφέρει από το δηλητήριο που 'χει στο λαιμό Του,
 Υμνεί το όνομά Της ξανά και ξανά.

Τον Προσωπικό, Εκείνη αντιτάσσει στο Απρόσωπο,
 Σπάζωντας τη μια πέτρα με την άλλη·
 Παρ' ότι σ' όλα τα άλλα είναι συγκαταβατική,
 Στο θέμα των καθηκόντων είναι ανυποχώρητη.
 Κράτα τη σχεδιά σου, λέει ο Ραμ-πρασάντ,
 στην επιφάνεια του ωκεανού της ζωής.
 Ανέβαινε με την πλημμυρίδα και κατέβαινε με την άμπωτη.

183

Η μαύρη μέλισσα του νου μου έλκεται μ' αλόγιστη χαρά
 Στο γαλάζιο λωτό των ποδιών της Μητέρας Σγιάμα,
 Στο γαλάζιο άνθος των ποδιών της Κάλι,

της Συζύγου του Σίβα·
Άνοστα, για τη μέλισσα, είναι τα άνθη της επιθυμίας.
Τα πόδια της Μητέρας μου είναι μαύρα,
μαύρη είναι και η μέλισσα·
Το μαύρο γίνεται ένα με το μαύρο!
Μονάχα τόσο απ' το μυστήριο
Μόλις που βλέπουν τα θνητά μου μάτια,
κι έπειτα βιαστικά υποχωρούν.
Αλλά, οι ελπίδες του Καμαλακάντα, τελικά εκπληρώνονται·
Και κολυμπάει στη Θάλασσα της Ευδαιμονίας,
ασυγκίνητος από χαρά και πόνο.

337

Θυμήσου τούτο, ω νου! Κανένας δεν είναι δικός σου·
Μάταια περιπλανιέσαι σ' αυτόν τον κόσμο.
Πιασμένος όπως είσαι στην μάγια το λεπτό ιστό,
Το όνομα της Μητέρας μην ξεχνάς.

Στη γη, για μια-δυο μέρες, σε τιμούν
Σαν κύριο και αφέντη·
Αλλ' αυτή η μορφή, η τώρα τόσο εκτιμημένη,
σύντομα θα χρειαστεί να πεταχτεί,
Όταν ο Θάνατος, ο Κυρίαρχος, σ' αρπάξει.

Ακόμα και η γυναίκα π' αγαπάς,
Και που γι' αυτήν, όσο ζεις, κατατρώγεσαι,
Τότε δεν πρόκειται να 'ρθει μαζί σου·
Θα σε αποχαιρετήσει κι αυτή,
Και το πτώμα σου σαν κάτι κακό θ' αποφύγει.

1157

Καθώς χορεύει εκεί ο Σίβα, τα δυο Του μάγουλα χτυπά
κι αυτά ηχούν Μπα-μπα-μπώουμ!
Ντίμι-ντίμι-ντίμι! ηχεί το τύμπανό Του·
μια γιρλάντα από κρανία, από το λαιμό Του κρέμεται!
Μες τα μπερδεμένα Του μαλλιά, ο Γάγγης σφυρίζει·
η φοβερή Του τρίαίνα, φλόγες πετάει!
Γύρω από τη μέση Του, ένα φίδι αστράφτει,
και στο μέτωπό Του, το φεγγάρι λάμπει!

141

Κατοίκησε, ω Κύριε, ω Εραστή της μπχάκτι,

Στο Βριντάβαν της καρδιάς μου,
 Και η αφοσίωσή μου σε Σένα
 Θα 'ναι η Ράντχα Σου, η πολυαγαπημένη·
 Το σώμα μου θα 'ναι το σπίτι του Νάντα,
 Η τρυφερότητά μου θα 'ναι η Γιασόντα,
 Ο πόθος μου για την απελευθέρωση
 Θα 'ναι οι αγαπητές Σου οι γκόπις

Σήκωσε το Γκοβάρνταν της αμαρτίας μου,
 Και θανάτωσε τα έξι άκαμπτα πάθη μου,
 Που 'ναι άγρια σαν τους δαίμονες που στέλνει ο Κάμσα!
 Παίξε γλυκά τον αυλό¹⁴ της χάρης Σου,
 Για να γητεύσεις την αγελάδα του νου μου·
 Μείνε στο λιβάδι της ψυχής μου

Κατοίκησε στον Τζαμουνά του πόθου μου,
 Κάτω από το μπάνγιαν της ελπίδας μου,
 Δείξου πάντα σπλαχνικός στον υπηρέτη Σου·
 Και αν μονάχα των γελαδάρηδων η αγάπη
 Είναι ικανή να Σε κρατήσει στην κοιλάδα του Βριντάβαν,
 Τότε, ω Κύριε, άσε τον Ντασαράτχι,
 Να γίνει ο γελαδάρης Σου και ο σκλάβος Σου.

 234

Κατοίκησε, ω νου, στον ίδιο σου τον εαυτό·
 Σε σπίτι αλλουνού μην μπαίνεις.
 Εκεί μόνο αν ψάξεις, θα βρεις ό,τι ζητάς

Ο Θεός, η αληθινή Φιλοσοφική Λίθος
 Που κάθε προσευχή εισακούει,
 Βαθιά μες την καρδιά σου κρύβεται,
 Και είναι το πιο πολύτιμο απ' όλα τα πετράδια

Πόσα μαργαριτάρια, πόσα πολύτιμα πετράδια
 Είναι σκορπισμένα ολόγυρα
 Στην εξωτερική αυλή που βρίσκεται μπροστά
 Στο δώμα της καρδιάς σου!

 43

Κλάψε για τη Μητέρα σου τη Σγιάμα, κλάψε, ω νου, αληθινά!
 Και πώς μπορεί Αυτή να κρατηθεί μακριά σου;

14 ΦΑναφορά στην ποιμενική περίοδο της ζωής του Κρίσνα.

Πώς μπορεί η Σγιάμα να μείνει μακριά σου;
Πώς μπορεί η Μητέρα Κάλι να κρατηθεί μακριά;

Ω νου, αν ειλικρινά τη λαχταράς, φέρ' Της μια προσφορά
Από φύλλα μπελ και λουλούδια ιβίσκου.
Στα πόδια Της ακούμπησε την προσφορά σου
Και πλούτισέ την με της Αγάπης σου τη μυρωδάτη σανταλόπαστα.

259

Κοιτάξτε, ήρθαν οι δυο αδερφοί¹⁵
που κλαίν' υμνώντας τ' όνομα του Χαρί,
Οι αδερφοί, που εκστατικά χορεύοντας
τον κόσμο κάνουν να χορεύει στ' όνομά Του!
Κοιτάξτε τους πώς κλαιν,
κι όλο τον κόσμο σε δάκρυα παρασέρνουν,
Οι αδερφοί που στων αμαρτωλών το χτύπημα,
γυρίζουν του Χαρί την αγάπη.
Κοιτάξτε τους, πώς μεθυσμένοι απ' την αγάπη του Χαρί,
τον κόσμο όλο στη μέθη παρασέρνουν!
Κοιτάξτε, ήρθαν οι αδερφοί,
που κάποτε τους έλεγαν Κανάι και Μπαλάι απ' την Μπράτζα.
Αυτοί που έκλεβαν το βούτυρο από τα δοχεία των γκόπις.
Κοιτάξτε, ήρθαν οι δυο,
που τους κανόνες όλων των καστών συντρίβουν,
που όλους σαν αδέρφια αγκαλιάζουν –
ακόμα και τον παρία τον περιφρονημένο·
Αυτοί που στου Χαρί τ' όνομα χάνονται,
κι όλο τον κόσμο ξετρελαίνουν·
Αυτοί, που άλλο απ' τον Χαρί δεν είναι
και που υμνούν τ' άγιο Του όνομα!
Για κοιτάξτε αυτούς, που απ' τους δρόμους της αμαρτίας
έσωσαν τους δυο κακούργους, Τζαγκάι και Μαντχάι.¹⁶
Αυτοί που δεν μπορούν το φίλο απ' τον εχθρό να ξεχωρίσουν!
Κοιτάξτε τα δυο αδέρφια, τον Γκώουρ και τον Νίταϊ,
που ήρθαν πάλι να σώσουν τον κόσμο.

859

Κύριε, με τη θέα του προσώπου Σου, έδιωξες όλη μου τη θλίψη,

15 Ο Γκγουράνγκα και ο Νιτιγιάναντα.

16 Κάποτε οι κακούργοι Τζαγκάι και Μαντχάι έδειραν τον Νιτιγιάναντα· αλλά η αγάπη του τους ανάγκασε να ασπαστούν αργότερα την πνευματική ζωή.

Και η γοητεία της ομορφιάς Σου, έχει μαγέψει το νου μου·
 Όταν Σε βλέπουν,
 οι επτά κόσμοι ξεχνούν τα ατέλειωτα δεινά τους·
 Τι να πω, λοιπόν, για μένα,
 που δεν είμαι παρά μια φτωχή και ταπεινή ψυχή; . . .

319

Μα γιατί το σώμα Μου έχει γίνει τόσο χρυσαφί;
 Δεν είναι ακόμα η ώρα γι' αυτό:
 Πολλοί αιώνες πρέπει να περάσουν,
 προτού παρουσιαστώ σαν Γκγουράνγκα.
 Τώρα, στην εποχή του Ντβάρα,
 το παιχνίδι Μου δεν τέλειωσε ακόμα·
 Πόσο παράξενη είν' αυτή η μεταμόρφωση!

Το παγώνι, ολόχρυσο, αστράφτει·
 κι αυτός, χρυσαφένιος γυαλίζει ο κούκος!
 Όλα γύρω Μου έγιναν χρυσά· τίποτα δε βλέπω
 εκτός από χρυσάφι, όπου κι αν κοιτάξω.
 Τι μπορεί να σημαίνει αυτό το θαύμα,
 να τα βλέπω όλα χρυσά;

Α, τώρα μάντεψα το νόημα:
 Η Ράντχα έχει έρθει στη Ματχουρά
 και γι' αυτό το δέρμα Μου έγινε χρυσό.
 Γιατί αυτή είναι σαν την μπхраμάρα,
 και Μου 'χει μεταδώσει το χρώμα της.
 Μπλέ σκούρο ήταν το σώμα Μου, αλλά τώρα
 στη στιγμή έγινε χρυσό.
 Μήπως, με το να τη σκέφτομαι, έγινα η Ράντχα;

Δεν μπορώ να φανταστώ πού είμαι
 — Στη Ματχουρά ή στο Ναβαντβίπ.
 Μα πώς συμβαίνει αυτό;
 Ο Μπαλαράμα ακόμα δε γεννήθηκε σαν Νίταϊ,
 ούτ' ο Νάραντα έγινε Σριβάς,
 ούτε Ξαναγύρισε η Γιασόντα σαν Μητέρα Σάτσχι.
 Μα τότε γιατί, απ' όλους,
 εγώ να αποκτήσω χρυσαφένια όψη;
 Ακόμα κι ο Πατέρας Νάντα
 δε γεννήθηκε ακόμα σαν Τζαγκαν-νάτχ·
 Οπότε γιατί να έπρεπε να μεταστοιχειωθώ σε χρυσό;
 Ίσως επειδή η γλυκιά Ράντχα φάνηκε στη Ματχουρά,

το δέρμα Μου έχει δανειστεί
το χρυσαφί χρώμα του Γκγουράνγκα.

933

Μ' Εσένα, την καρδιά μου ένωσα: ό,τι υπάρχει είσαι Εσύ·
Μονάχα Εσένα βρήκα, γιατί μονάχα Εσύ υπάρχεις.
Ω Κύριε, Αγαπημένε της καρδιάς μου! Είσαι η Κατοικία όλων·
Πού αληθινά είναι η καρδιά στην οποία δεν κατοικείς;
Σ' όλες τις καρδιές έχεις μπει: ό,τι υπάρχει είσαι Εσύ.
Είτε σοφός είτε κουτός, είτε Ινδουιστής είτε Μουσουλμάνος,
Εσύ τους κάνεις ό,τι θέλεις: ό,τι υπάρχει είσαι Εσύ.

Είσαι πανταχού-παρών, είτε στον ουρανό, είτε στην Κάαμπα·
Μπροστά σ' Εσένα όλοι πρέπει να υποκλιθούν,
γιατί ό,τι υπάρχει είσαι Εσύ.
Από τη γη που 'ναι κάτω, μέχρι τον ψηλότερο ουρανό,
από τον ουρανό μέχρι τα τρίςβαθα της γης,
Όπου κι αν κοιτάξω, Εσένα βλέπω: ό,τι υπάρχει είσαι Εσύ.
Το συλλογίστηκα και το κατάλαβα· το 'δα, πέρα για πέρα·
Δε βρίσκω ούτε ένα πράγμα που μπορεί να συγκριθεί μ' Εσένα.
Στον Τζάφαρ¹⁷ έχει αποκαλυφθεί
πως ό,τι υπάρχει είσαι Εσύ.

575

Μέθυσσε, ω νου,
μέθυσσε με το Κρασί της Ουράνιας Ευδαιμονίας!
Κυλίσου στο έδαφος και κλάψε,
τραγουδώντας του Χαρί το γλυκό όνομα!
Γέμισε τ' ουρανού το θόλο
με το βαθύ λιονταρίσιο σου βρηχυθμό,
Τραγουδώντας του Χαρί το γλυκό όνομα!
Με τα δυο σου χέρια υψωμένα,
Χόρεψε στ' όνομα του Χαρί
και δώσε σ' όλους τ' όνομά Του.
Κολύμπα μέρα-νύχτα
στην ευδαιμονία της αγάπης του Χαρί·
Σκότωσε τον πόθο με τ' όνομά Του
κι ας ευλογηθεί η ζωή σου!

17 Ο συγγραφέας του τραγουδιού.

111

Μέσα στου κόσμου τη πολύβουη αγορά, ω Σγιάμα,
 Εσύ χαρταετούς πετάς·
 Ψηλά ανεβαίνουν, με της ελπίδας τον άνεμο,
 σφιχτοδεμένοι στο σπάγγο της μάγια.
 Οι σκελετοί τους είναι απ' ανθρώπινα κόκαλα
 Από τις τρεις γκούνας είναι φτιαγμένα τα φτερά τους·
 Μα όλη αυτή η λεπτοδουλειά δεν είναι παρά μόνο στολίδι.

Τους σπάγγους των χαρταετών, Εσύ έχεις αλείψει,
 Με τη μαντζόπαστα της κοσμικότητας,
 Για να κάνεις κάθε τεντωμένο νήμα
 όλο και κοφτερότερο, όλο και δυνατότερο.
 Από μυριάδες χαρταετούς, ένας-δυσ ξεφεύγουν·
 Και βλέποντάς τους, σαν παιδί χειροκροτάς
 και χαίρεσαι, ω Μητέρα!

Τους λυτρωμένους χαρταετούς, λέει ο Ραμ-πρασάντ,
 Ο ούριος άνεμος γοργά θα μεταφέρει στο Άπειρο,
 Πέρ' απ' τη θάλασσα του κόσμου.

199

Μη βαστάτε, μη βαστάτε, του άρματος τους τροχούς!
 Μήπως νομίζετε, πως είναι οι τροχοί που το κινούν;
 Ο Κινητής των τροχών του, είναι ο Κρίσνα,
 Που η θέλησή Του τους κόσμους κινεί . . .

769

Μητέρα, δεν μπορείς να με κοροϊδέψεις άλλο,
 Γιατί έχω δει τα κόκκινα Λώτινά Σου Πόδια. . .

220

Μητέρα, Εσύ είσαι ο μοναδικός μας Λυτρωτής,
 Εσύ το Υποστήριγμα των τριών γκούνας.
 Ανώτερη κι από τον ανώτατο.
 Είσαι η Φιλεύσπλαχνη, το ξέρω,
 Που αφαιρείς την πικρή μας θλίψη.
 Είσαι η Σάντχγια, και το Γκάγιατρι·
 Εσύ συντηρείς τούτο το σύμπαν.
 Μητέρα, Εσύ είσαι η Βοήθεια
 Όσων δεν έχουν άλλη βοήθεια έξω από Σένα,
 Ω Αιώνια Αγαπημένα του Σίβα!

Είσαι μέσα στη γη, και μες το νερό·
Είσαι η ρίζα του κάθε πράγματος,
Μέσα σ' εμένα, μέσα σε κάθε πλάσμα κατοικείς·
Αν και φοράς μορφή,
Ωστόσο είσαι η άμορφη Πραγματικότητα.

112

Μητέρα, η θλίψη, που την καρδιά μου βαθιά μαστίζει,
Είναι ότι, ακόμα και με Σένα για Μητέρα μου,
Και μ' όλο που 'χω τα μάτια ορθάνοιχτα,
Το σπίτι μου ληστεύεται.
Τόσες και τόσες φορές τάζω να Σε επικαλεστώ,
Όταν όμως φτάνει η ώρα της προσευχής, το 'χω ξεχάσει.
Τώρα βλέπω πως όλα αυτά, κόλπα δικά Σου είναι.

Όπως Εσύ ποτέ δεν έδωσες, έτσι και ε θα λάβεις·
Τι φταίω εγώ γι' αυτό, ω Μητέρα; Αν είχες δώσει,
Τότε σίγουρα θα λάβαινες·
Από τα δώρα που θα μου 'δινες θα Σου 'δινα.
Η δόξα και η ντροπή, το πικρό και το γλυκό,
Όλα από Σένα έρχονται·
Τούτος ο κόσμος δεν είναι παρά το παιχνίδι Σου.
Γιατί τότε, ω Ευδαίμονη, δημιουργείς διχασμό σ' αυτόν;

Λέει ο Ραμ-πρασάντ: Εσύ μου χάρισες τούτον το νου,
Και, κλείνοντας το μάτι Σου με νόημα,
Ταυτόχρονα τον έσπρωξες να πάει να χαρεί τον κόσμο.
Κι έτσι, ο έρημος, περιπλανιέμαι εδώ μέσα,
στη δημιουργία Σου,
Σαν να μ' έχει πιάσει, καποιανού το κακό μάτι,
Και παίρνω το πικρό για γλυκό,
Και το ψεύτικο για Αληθινό.

271

Μητέρα, θαρρείς πως είμαι το οχταμηνήτικο Σου παιδί;
Τα κόκκινά Σου μάτια δεν μπορούν να με φοβίσουν!
¹⁸Ο θησαυρός μου είναι τα Λώτινά Σου Πόδια,
που ο Σίβα, πάνω στο στήθος Του κρατάει·
Κι όμως, όταν την κληρονομιά μου ζητώ,
όλο δικαιολογίες κι αναβολές συναντώ.

18 Ένα πρόωρο παιδί είναι γενικά πιο αδύναμο και φοβητσιάρικο.

Ένα συμβόλαιο δωρεάς στην καρδιά μου φυλάγω,
 απ' το Σύζυγό Σου τον Σίβα επικυρωμένο·
 Αν χρειαστεί, θα σε μηνύσω
 και μ' ένα μόνο επιχείρημα θα Σε κερδίσω.
 Αν μου αντισταθείς,
 θα μάθεις τι σόι μητέρας γιος είμαι.
 Τι σκληρή αντιδικία είναι αυτή
 μεταξύ της Μητέρας και του γιου Της –
 Τι παιχνίδι είναι αυτό! λέει ο Ραμ-πρασάντ.
 Δε θα πάψω να σε βασανίζω
 Μέχρι που Εσύ η Ίδια να υποχωρήσεις στη διαμάχη
 και με πάρεις τελικά στην αγκαλιά Σου.

532

Μια για πάντα, τούτη τη φορά, πραγματικά κατάλαβα·
 Από Κάποιον¹⁹ που το γνωρίζει καλά,
 έμαθα το μυστικό της μπχάβα.
 Ήρθε σ' εμένα ένας άνθρωπος από μια χώρα που δεν έχει νύχτα,
 και τώρα πια δεν μπορώ να ξεχωρίσω τη μέρα από τη νύχτα·
 Τώρα, όλες οι τελετουργίες και οι προσευχές
 έχουν γίνει ανώφελες για μένα.

Ο ύπνος μου διακόπηκε· πώς μπορώ τώρα να κοιμηθώ άλλο;
 Γιατί τώρα είμαι ολότελα ξύπνιος στην αϋπνία της γιόγκα.
 Ω Θεία Μητέρα, τώρα πια που έγινα ένα με Σένα
 στον ύπνο-της-γιόγκα,²⁰
 Έχω για πάντα κοιμήσει τον ύπνο μου.

Κλίνω το κεφάλι μου, λέει ο Πρασάντ,
 μπροστά στον πόθο και την απελευθέρωση·
 Τώρα που έμαθα το μυστικό, ότι η Κάλι
 είναι ένα με το ανώτατο Μπράχμαν,
 Απαλλάχτηκα, μια για πάντα,
 και από την ντχάρμα και από την αντχάρμα.*

* also: και από την αρετή και την αμαρτία (698)

531

Μπορεί ο καθένας να επιτύχει τη θέα της Σγιάμα;
 Θαρρείς πως ο θησαυρός της Κάλι είναι για τον καθένα;

19 Ο Θεός, που ο ποιητής λατρεύει ως Θεία Μητέρα.

20 Το σαμάντσι, στο οποίο κανείς μοιάζει σαν να κοιμάται.

Αχ, τι κρίμα που ο νους μου ο ανόητος
δεν μπορεί να δει την αλήθεια!
Ακόμα και μ' όλες Του τις αυτοπειθαρχίες,
ο Ίδιος ο Σίβα σπάνια βλέπει
Τη σαγηνευτική θέα των κόκκινων ποδιών
της Μητέρας Σγιάμα.

Για όποιον διαλογίζεται σ' Αυτήν,
τα ουράνια πλούτη είναι πολύ φτωχά·
Αν η Σγιάμα του ρίξει μια ματιά Της,
αυτός κολυμπάει στην Αιώνια Ευδαιμονία.
Ο κορυφαίος των γιόγκις, ο Βασιλιάς των θεών,
μάταια διαλογίζονται στα πόδια Της·
Κι όμως, ο τιποτένιος Καμαλακάντα
λαχταρά τα ευλογημένα πόδια της Μητέρας!

557

Να, κοίτα τη Μητέρα μου πώς παίζει με τον Σίβα
ξεχασμένη σε εκστατική χαρά!
Μεθυσμένη με μια γουλιά ουράνιου κρασιού,
Εκείνη παραπατά, αλλά δεν πέφτει.
Όρθια στέκεται στο στήθος του Σίβα,
και η γη τρέμει κάτω από το βήμα Της·
Εκείνη και ο Κύριός της είναι έξαλλοι από χαρά
και δε νιώθουν φόβο και ντροπή!

53

Νομίζεις πως έχω ανάγκη από καρπούς;
Ήδη έχω τον Καρπό που κάνει τούτη τη ζωή
Αληθινά Καρπερή. Μεσ την καρδιά
μου φυτρώνει το Δέντρο του Ράμα,
Που δίνει τον καρπό της απελευθέρωσης.
Κάτω από του Ράμα το Δέντρο-Που-Χαρίζει-Κάθε-Επιθυμία,
Έχω την άνεση να κόψω όποιο καρπό θέλω.
Όσο για καρπούς—
Εγώ δε ζητιανεύω για κοινούς καρπούς.
Κοίτα με, φεύγω,
Και σου αφήνω έναν πικρό καρπό!

169

Ξύπνα, Μητέρα! Ξύπνα! Ως τότε θα κοιμάσαι

Στο λωτό του Μουλα-ντχάρα!
 Εκπλήρωσε τη μουσική Σου λειτουργία, Μητέρα:
 Ανέβα στου κεφαλιού το χλιοπέταλο λωτό.
 Εκεί όπου ο πανίσχυρος Σίβα κατοικεί·
 Γρήγορα διαπέρασε τους έξι λωτούς
 Και διώξε τη θλίψη μου,
 Ω Ουσία της Συνείδησης!

318

Ο νους μου έχει γεμίσει με κατάπληξη,
 Καθώς στοχάζομαι το μυστήριο της Μητέρας·
 Αρκεί το όνομά Της για να εξαλειφθεί
 Ο Φόβος του Κάλα, του Θανάτου του ίδιου·
 Κάτω από τα πόδια Της κείται ο Μαχά-Κάλα

Γιατί πρέπει το χρώμα Της να είναι κάλα, μαύρο;
 Πολλές είναι οι αποχρώσεις του μαύρου, αλλά Εκείνη
 Έχει μια εκπληκτικά μαύρη εμφάνιση·
 Όταν γίνεται διαλογισμός πάνω της, στην καρδιά,
 Αυτή φωτίζει το λωτό που ανθίζει εκεί

Η μορφή της είναι μαύρη, και τη λένε
 Κάλι, τη Μαύρη. Πιο μαύρη από το μαύρο
 Είν' Αυτή! Όταν Τη δει,
 Ο άνθρωπος γητεύεται για πάντα·
 Δε χαίρεται πλέον καμιά άλλη μορφή

Έκπληκτος, ο Ραμ-πρασάντ ρωτά:
 Πού κατοικεί αυτή η τόσο καταπληκτική Γυναίκα;
 Με το όνομά Της και μόνο, ο νους του
 Αμέσως απορροφάται σ' Αυτήν,
 Παρ' ότι ποτέ μέχρι τώρα δεν Την είδε.

426

ΟΜ. Δεν είμαι ούτε νους, ούτε διάνοια,
 ούτε 'εγώ', ούτε τσίττα,
 Ούτε αυτιά, ούτε γλώσσα,
 ούτε της όσφρησης και της όρασης οι αισθήσεις·
 Δεν είμαι ούτε αιθέρας, ούτε γη,
 ούτε φωτιά, ούτε νερό, ούτε αέρας:
 Είμαι Αγνή Γνώση και Ευδαιμονία: Είμαι Σίβα! Είμαι Σίβα!

Δεν είμαι ούτε η πράνα, ούτε τα πέντε ζωτικά ρεύματα,
 Ούτε τα επτά συστατικά του σώματος,

ούτε τα πέντε του περιβλήματα,
Ούτε τα χέρια, ούτε τα πόδια, ούτε η γλώσσα,
ούτε τα όργανα αναπαραγωγής και εκκένωσης:
Είμαι Αγνή Γνώση και Ευδαιμονία: Είμαι Σίβα! Είμαι Σίβα!

Ούτε απέχθεια, ούτε αρέσκεια έχω,
ούτε απληστία, ούτε αυταπάτη·
Ούτε 'αίσθηση του εγώ', ούτε ματαιοδοξία,
ούτε ντχάρμα, ούτε μόκσα·
Ούτε νοερό πόθο έχω, ούτε ποθητό αντικείμενο υπάρχει:
Είμαι Αγνή Γνώση και Ευδαιμονία: Είμαι Σίβα! Είμαι Σίβα!

Ούτε η ευεργεσία, ούτε η αμαρτία είμαι,
ούτε η ευχαρίστηση, ούτε ο πόνος,
Ούτε το μάντρα είμαι, ούτε ο ιερός τόπος, οι Βέδες, η θυσία·
Ούτε η πράξη του να τρως είμαι,
ούτε αυτός που τρώει, ούτε η τροφή:
Είμαι Αγνή Γνώση και Ευδαιμονία: Είμαι Σίβα! Είμαι Σίβα!

Ούτε ίχνος θανάτου και φόβου δεν έχω, ούτε διάκριση της κάστας·
Ούτε πατέρα, ούτε μητέρα έχω, ακόμα και γέννηση δεν έχω·
Ούτε φίλο, ούτε σύντροφο έχω, ούτε μαθητή, ούτε γκουρού:
Είμαι Αγνή Γνώση και Ευδαιμονία: Είμαι Σίβα! Είμαι Σίβα!

Δεν έχω ούτε μορφή ούτε φαντασιώσεις·
Είμαι ο Πανταχού-Παρών·
Παντού υπάρχω κι όμως είμαι πέρα από τις αισθήσεις·
Μήτε σωτηρία είμαι, μήτε στιδήποτε που μπορεί να γνωριστεί:
Είμαι Αγνή Γνώση και Ευδαιμονία: Είμαι Σίβα! Είμαι Σίβα!

1049

Όσο ακόμα έχεις πνοή,
Τη δόξα του ονόματος του Θεού διακήρυττε·
Η εκθαμβωτική μεγαλοπρέπεια της ακτινοβολίας Του,
το σύμπαν κατακλύζει!
Σαν νέκταρ, η αγάπη Του η απεριόριστη, κυλάει
και τις καρδιές των ανθρώπων με χαρά γεμίζει·
Της συμπόνιας Του η σκέψη, η ίδια,
φέρνει ρίγη σ' όλα τα μέλη!
Μπορούμε ποτέ, με επιτυχία να Τον περιγράψουμε;
Μέσα από την απεριόριστή Του χάρη,
Στη στιγμή ξεχνιούνται τα πικρά βάσανα αυτής της ζωής.
Σε κάθε πλευρά – εδώ κάτω στη γή, πάνω στον ουρανό,

κάτω από τη θάλασσα:

Σε κάθε γωνιά αυτής της γης – οι άνθρωποι
ακούραστα Τον αναζητούν,
Και καθώς Τον αναζητούν, διαρκώς ρωτούν:
πού είναι το όριο Του, πού είναι το τέλος Του;
Εκείνος είναι της Αληθινής Σοφίας η Κατοικία,
το Ελιξήριο της Αιώνιας Ζωής,
Ο Ακοίμητος, το Παντοτινά-άγρυπνο Μάτι,
ο Αγνός και ο Άσπιλος:
Η θέα του προσώπου Του διώχνει κάθε ίχνος θλίψης
απ' τις καρδιές μας.

135

Όταν, από της Μαχά-Μάγια τη σαγήνη,
μια τέτοια πλάνη, σαν πέπλο τον κόσμο καλύπτει,
Που ο Μπραχμά σε σύγχυση βρίσκεται,
Και ο Βίσνου τις αισθήσεις του χάνει.
Τι μένει στους ανθρώπους; Ποια ελπίδα;

Πρώτα φτιάχνουν το στενό αυλάκι,
και στην άκρη του στήνουν την παγίδα·
Τι που το πέρασμα μένει ανοιχτό;
Τα ψάρια, μόλις το άνοιγμα περάσουν,
Δεν προσπαθούνε πια να ξαναβγούν.

Ο μεταξοσκώληκας με υπομονή,
το στενόχωρο κουκούλι του ετοιμάζει·
Και μ' όλο που 'χει τρόπο για να βγει,
Μέσ' το ίδιο το κουκούλι του, κλεισμένος,
Το θάνατο θα περιμένει.

654

Όταν έρθει η Ευδαίμονη Μητέρα στο σπίτι μου,
πόσο από το Τσάντιθ' ακούσω!
Πόσοι μοναχοί θα 'ρθουν εδώ,
και πόσοι γιόγκις με μπερδεμένα μαλλιά!

1145

Πάντα περιφερόμεντος στο άλσος της Βεδάντα,
Πάντα ευχαριστημένος με του ζητιάνου τη μπουκιά,
Πάντα βαδίζοντας με καρδιά ελεύθερη από θλίψη, Ευλογηένος
αληθινά, είναι ο κωουπινοφόρος.

Καταφύγιό του, η βάση ενός δέντρου,
Για πιάτα, οι παλαμές των χεριών του,
Σε ρούχο ωραίο ή άσχημο τυλιγμένος,
Ευλογημένος αληθινά, είναι ο κωουπινοφόρος.

Εντελώς ικανοποιημένος
με την Ευδαιμονία που νιώθει μέσα του,
Χαλιναγωγώντας απόλυτα τους αισθησιακούς πόθους,
Μέρα-νύχτα στοχαζόμενος το Απόλυτο Μπράχμαν,
Ευλογημένος αληθινά, είναι ο κωουπινοφόρος.

189

Πάνω στο δίσκο τ' ουρανού, αστραφτερά λαμποκοπούν,
Του φεγγαριού και του ήλιου τα λυχνάρια·
Σαν διαμάντια, τ' ακτινοβόλα αστέρια αστράφτουν,
Στολίδια της θαυμαστής μορφής Σου.
Σαν μурωδάτος καπνός λιβανιού,
Ο γλυκός αέρας Μαλάγια απαλά φυσάει·
Και φυσώντας τριγύρω, ο αέρας λικνίζει
Τη βεντάλια μπροστά στ' αγιασμένο Σου πρόσωπο·
Με λαμπερά τελετουργικά φώτα μοιάζουν,
Τα δροσερά ανθοστόλιστα άλση.

Πόσο θαυμάσια είναι η λατρεία Σου,
Ω Εξολοθρευτή της γέννησης και του θανάτου!
Το ιερό ΟΜ, που βγαίνει απ' το κενό,
Είναι το τύμπανο που αντηχεί.
Μέρα και νύχτα ο νους μου διψάει για το νέκταρ
που αναβλύζει απ' τα Λώτινα Πόδια του Χαρί.
Αχ! Λούσε με το νερό της χάριτός Σου
Τον διψασμένο Νάνακ, ευλογημένε Κύριε·
Και τ' αγιασμένο Σου όνομα
Ας γίνει η αιώνια κατοικία του!

437

Πάνω στο Πέλαγος της Ευδαιμονής Συνειδησης,
κύματα εκστατικής αγάπης υψώνονται:
Τι θεϊκή έκσταση! Τι Παιχνίδι της Θείας Ευδαιμονίας!
Ω, πόσο συναρπαστικό είναι!
Απίθανα κύματα της γλυκύτητας του Θεού,
όλο πιο καινούργια και όλο πιο σαγηνευτικά,
Αναδύονται στην επιφάνεια, παίρνοντας

όλο και νεώτερες μορφές.

Κι έπειτα, μέσα στη Μεγάλη Κοινωνία, όλα συγχωνεύονται,
καθώς τα διαχωριστικά τείχη

Του χρόνου και του χώρου διαλύονται και εξαφανίζονται:

Χόρεψε λοιπόν, ω νου!

Χόρεψε χαρούμενα, με υψωμένα χέρια,

τραγουδώντας του Κύριου, του Χαρί, το άγιο όνομα.

225

Παρ' ότι δεν είμαι²¹ ποτέ απρόθυμος να χαρίσω τη σωτηρία

Αληθινά διστάζω να χαρίσω την αγνή αγάπη.

Όποιος κερδίζει την αγνή αγάπη, τους ξεπερνά όλους·

Λατρεύεται από τους ανθρώπους·

Θριαμβεύει στους τρεις κόσμους

Άκουσε, Τσαντράβαλι!²² Θα σου μιλήσω για την αγάπη·

Ένας άνθρωπος μπορεί να κερδίσει τη μούκτι,

αλλά η μπχάκτι είναι σπάνιο πράγμα.

Μόνο για χάρη της αγνής αγάπης έγινα θυρωρός

του Βασιλιά Μπάλι

Στου κάτω κόσμου το βασίλειο.

Μονάχα στο Βριντάβαν μπορεί κανείς να βρει αγνή αγάπη·

Το μυστικό αυτό το ξέρουν μονάχα οι γκόπας και οι γκόπις.

Για χάρη της αγνής αγάπης, κατοίκησα στο σπίτι του Νάντα·

Και θεωρώντας τον πατέρα Μου,

Μετέφερα τα φορτία του στο κεφάλι Μου.

600

Πες μου, Ούμα μου, πώς πέρασες, μοναχή σου στου Ξένου²³ το σπίτι;

Ο κόσμος λέει ένα σωρό σε βάρος μας!

Αλίμονο, πεθαίνω από ντροπή!

Ο Γαμπρός μου αλείφει το σώμα Του με τέφρα

από τη νεκρική πυρά

Και γεμάτος μεγάλη χαρά τριγυρνά·

Κι εσύ, μαζί μ' Αυτόν, τη χρυσαφένια σου επιδερμίδα

με τέφρα σκεπάζεις.

Ζητιανεύει την τροφή του! Μπορώ εγώ, η μητέρα σου,

να το ανεχθώ αυτό;

21 Το τραγούδι αναπαριστά τα λόγια του Κρίσνα.

22 Μια από τις γκόπις του Βριντάβαν.

23 Ο Σίβα, ο Σύζυγος της Ούμα.

Αυτή τη φορά που θα έρθει για να σε πάρει πίσω,
εγώ θα του πω, "Η κόρη μου η Ούμα δεν είναι σπίτι."

165

Πες μου, φίλη, πόσο μακριά είναι το άλσος
Όπου ο Κρίσνα, ο Αγαπημένος μου, κατοικεί;
Νιώθω την ευωδία Του, ακόμα κι εδώ να φτάνει·
Αλλά είμαι κουρασμένη και δεν μπορώ να περπατήσω
παραπέρα. .

241

Ποια είναι αυτή η φοβερή Γυναίκα,
αυτή η μαύρη σαν το μεσονύχτιο ουρανό;
Ποια είναι αυτή η Γυναίκα
που χορεύει πάνω στο πεδίο της μάχης,
Σαν το γαλάζιο λωτό που επιπλέει πάνω
σ' ένα κατακόκκινο ωκεανό αίματος;
Ποια είναι Αυτή, που σαν μόνο ένδυμα έχει το Άπειρο
και τα τρία της μεγάλα μάτια στριφογουρίζει
με φρενιασμένη και άγρια μανία;
Κάτω από το βάρος των βημάτων Της
τρέμει ολόκληρη η γη!
Ο Σίβα, ο πανίσχυρος Σύζυγός Της,
που κρατά τη φοβερή τρίαίνα,
Κείται σαν άψυχο κορμί
κάτω από τα νικηφόρα πόδια Της.

265

Ποια είναι εκείνη η Γυναίκα
που το πεδίο της μάχης φωτίζει;
Πιο σκοτεινό,
κι απ' το σκοτεινότερο σύννεφο της θύελλας,
το κορμί Της γυαλίζει
Κι απ' τα δόντια Της αστράφτουν
της αστραπής οι εκτυφλωτικές φλόγες!
Ατημέλητα, τα μαλλιά Της ξοπίσω κυματίζουν,
καθώς Εκείνη παντού ατρόμητη ορμά,
σ' αυτόν τον πόλεμο
ανάμεσα στους θεούς και τους δαίμονες.
Γελώντας το τρομερό Της γέλιο,
σκοτώνει τους ασούρας που φεύγουν τρέχοντας,

Και με τις λάμπεις Της τις εκθαμβωτικές,
τη φρίκη του πολέμου αποκαλύπτει.

Πόσο όμορφες, στο μέτωπό Της,
είν' οι σταγόνες της δροσιάς!
Γύρω απ' τα πυκνά μαύρα μαλλιά Της,
σμήνη μέλισσες ζουζουνίζουν·
Το φεγγάρι, σ' αυτόν τον Ωκεανό της Ομορφιάς μπροστά,
το πρόσωπό του καλύπτει.
Πείτε μου, ποια να είναι Αυτή, η Μάγισσα;
Τι εκπληκτικό θαύμα είναι αυτό!
Ο Σίβα ο Ίδιος, σαν πτώμα κείτεται,
υποταγμένος στα πόδια Της.
Ο Καμαλακάντα μάντεψε ποια είν' Αυτή,
με την περπατησιά του ελέφαντα·
Δεν είναι άλλη απ' την Κάλι,
τη Μητέρα όλων των κόσμων.

74

Ποιος είναι ικανός να καταλάβει
τι είναι η Μητέρα Κάλι;
Ακόμα και οι έξι ντάρσανας
είναι ανήμπορες να την αποκαλύψουν.
Εκείνη είναι, λένε οι γραφές, ο Εσωτερικός Εαυτός
Του γιόγκι, που μέσα στον Εαυτό, βρίσκει κάθε χαρά·
Εκείνη που, επειδή έτσι Της αρέσει,
κατοικεί μέσα σε κάθε πλάσμα.

Ο μακρόκοσμος και ο μικρόκοσμος
στηρίζονται στη μήτρα Της
Βλέπεις τώρα πόσο απέραντη είναι; Στο Μουλα-ντχάρα,
Ο γιόγκι διαλογίζεται σ' Αυτήν, κι επίσης στο Σαχασράρα:
Ποιος άλλος, εκτός από τον Σίβα,
έχει δει την πραγματική της μορφή;
Μέσα στο παρθένο δάσος των λωτών,
Παίζει δίπλα στο Ταίρι Της, τον Κύκνο.²⁴

Όταν ο άνθρωπος λαχταρά να Την καταλάβει,
Ο Ραμ-πρασάντ χαμογελά·
Το να διανοηθείς να Τη γνωρίσεις, λέει, είναι τόσο αστείο,
Όσο να διανοηθείς να διασχίσεις,

24 Ο Σίβα, το Απόλυτο.

τον απέραντο ωκεανό κολυμπώντας.
 Αλλά ενώ ο νους μου έχει καταλάβει, αλίμονο!
 η καρδιά μου δεν κατάλαβε·
 Παρ' ότι είναι νάνος, αυτή ακόμα πασχίζει
 να αιχμαλωτίσει το φεγγάρι.

1028

Πολυαγαπημένη μου, να η βίνα μου,
 Το γλυκότηχό μου λαγούτο·
 Που αν το παίξεις απαλά,
 Στο άγγιγμά σου, απ' τις χορδές του θα κυλίσουν
 Οι μελωδίες οι πιο σπάνιες.
 Ούτε ψηλά, ούτε χαμηλά να την κουρδίσεις,
 Κι απ' αυτήν, σ' εκατό ποτάμια,
 Ο γλυκύτατος ήχος θα κυλίσει·
 Αλλά, οι χαλαρές χορδές είναι βουβές,
 Και οι παρατεντωμένες σπάνε στα δύο.

656

Πρόσδεσε το νου σου, ω άνθρωπε, στον Πρωταρχικό Πούρουσα,
 Που είναι η Αιτία όλων των αιτιών,
 Τον Άσπιλο, την Άναρχη Αλήθεια.
 Σαν Πράνα διαποτίζει το άπειρο σύμπαν·
 Ο πιστός Τον βλέπει,
 Ζωντανό, περίλαμπρο, σαν Ρίζα του παντός.
 Πέρα από τις αισθήσεις, αιώνιος, Ουσία της Συνείδησης,
 Εκείνος λάμπει στο σπήλαιο της καρδιάς,
 Στολισμένος με Αγιοσύνη, Σοφία και Αγάπη·
 Διαλογιζόμενος σ' Εκείνον,
 ο άνθρωπος λυτρώνεται από τη θλίψη.

Με όψη πάντα γαλήνια,
 Είν' ένας ανεξάντλητος Ωκεανός Αρετής,
 Που κανένας δεν μπορεί να βυθομετρήσει τα βάθη Του·
 κι όμως, ελεύθερα, από την ίδια Του τη χάρη,
 Εκείνος αποκαλύπτει τον Εαυτό του
 Σ' όσους έρχονται στα πόδια Του για καταφύγιο·
 Τους φέρεται σπλαχνικά αφού αυτοί είναι αβοήθητοι
 κι Εκείνος είναι ο Αιώνιος-συγχωρών,
 Ο Χορηγός της ευτυχίας,
 Η Πρόθυμη Βοήθεια στο πέλαγος της θλίψης μας.

Ακλόνητα δίκαιος, απονέμει τους καρπούς των πράξεών μας,
 και των καλών και των κακών,
 Κι όμως Εκείνος είναι η Πηγή της Συμπόνιας,
 Ο Ωκεανός της Ευσυχλαχίας, Ξέχειλος με Αγάπη·
 Ακόμα και να ακούς για τη δόξα Του
 τα μάτια σου βουρκώνουν.
 Ατένισε το πρόσωπό Του και θα ευλογηθείς:
 Η καρδιά σου πεινάει γι' Αυτόν, ω άνθρωπε!
 Φωτεινός με ομορφιά απερίγραπτη, απαράμιλλος και
 ακηλίδοτος,
 Καμία λέξη δεν μπορεί να Τον περιγράψει·
 Στην πύλη Του σαν ζητιάνος στάσου,
 Και λάτρεψέ Τον μέρα-νύχτα,
 εκλιπαρώντας Τον για τη χάρη Του.

 963

Πόσα, ω νου, είναι τα σκάφη,
 Που πλέουν στον ωκεανό αυτού του κόσμου;
 Πόσο πολλά είναι αυτά που βυθίζονται!

 579

Πώς ν' ανοίξω την καρδιά μου, ω φίλη;
 Μου 'ναι απαγορευμένο να μιλώ.
 Κοντεύω να πεθάνω από έλλειψη μιας αδελφής ψυχής
 Για να κατανοήσει τη δυστυχία μου
 Φτάνει να τον κοιτάξω στα μάτια,
 Και ανακαλύπτω τον αγαπημένο της καρδιάς μου·
 Πόσο σπάνια όμως είναι μια τέτοια ψυχή,
 που κολυμπάει κατακλυσμένη από εκστατική ευδαιμονία
 Πάνω στην πλημμυρίδα της ουράνιας αγάπης.

 75

Πώς ψάχνεις, ω νου μου, να γνωρίσεις τη φύση του Θεού;
 Ψάχνεις ψηλαφητά, σαν τον τρελό
 τον κλειδωμένο σ' ένα σκοτεινό δωμάτιο.
 Μπορείς να Τον συλλάβεις με την εκστατική αγάπη·
 χωρίς αυτήν, πώς να Τον βυθομετρήσεις;
 Μονάχα με την κατάφαση, ποτέ με την άρνηση,
 μπορείς να Τον γνωρίσεις·
 Δε θα Τον βρεις ούτε μέσα από τις Βέδες,
 ούτε μέσα από τα Τάντρας, ούτε με τις έξι ντάρσανας.

Μονάχα το ελιξίριο της αγάπης· Τον ευχαριστεί ω νου,
Στο εσώτερο άδυτο του σώματος διαμένει,
σε Αιώνια Αγαλλίαση.
Και γι' αυτήν την αγάπη, οι μεγάλοι γιόγκις
ασκούν τη γιόγκα επί αιώνες·
Όταν ξυπνάει η αγάπη, ο Κύριος, σαν μαγνήτης,
έλκει την ψυχή κοντά Του.

Αυτόν, λέει ο Ραμ-πρασάντ, Τον πλησιάζω σαν Μητέρα·
Είναι, όμως, ανάγκη να πω το μυστικό εδώ, μέσα στην αγορά;
Από τις νύξεις που έδωσα, ω νου,
μάντεψε ποιο είναι εκείνο το Ον!

201

Στα όπλα! Στα όπλα, ω άνθρωπε!
Αρματωμένος, ο Θάνατος ορμά στο σπίτι σου!
Πάρε τη φαρέτρα της γνώσης,
Ανέβα στο άρμα της αφοσίωσης·

Λύγισε το τόξο της γλώσσας σου με την τοξοχορδή της αγάπης,
Και σημάδεψε τον
Με βέλος τ' άγιο όνομα της Μητέρας Κάλι.
Άκου ένα τέχνασμα για τη μάχη: Δε χρειάζεσαι
Ούτε άρμα ούτε αρματηλάτη:
Πολέμησε τον εχθρό σου από την όχθη του Γάγγη
και εύκολα θα τον σκοτώσεις.

580

Σταμάτα, ω περιπλανώμενε μοναχέ!
Στάσου εκεί, κρατώντας το μπολ της επαιτίας,
Κι άσε με να κοιτάξω το ακτινοβόλο πρόσωπό σου.

165

Στο Λωτό της Καρδιάς μου λατρεύω τη Θεϊκή-Συνείδηση,
το Μπράχμαν το Αδιαφοροποίητο,
Εκείνο, που Το λατρεύουν ακόμα κι ο Χαρί, ο Χάρα και ο Μπραχμά·
Εκείνο, που οι γιόγκις ανακαλύπτουν,
στα βάθη του διαλογισμού τους·
Εκείνο, που 'ναι ο Διασκορπιστής του φόβου της γέννησης
και του θανάτου,
Εκείνο, που 'ναι η Ουσία της Γνώσης και της Αλήθειας,
Εκείνο, που 'ναι το Αρχέγονο Σπέρμα του κόσμου.

803

Στο πυκνό σκοτάδι, ω Μητέρα, λάμπει η άμορφή Σου ομορφιά·
 Γι' αυτό και οι γιόγκις διαλογίζονται
 σε σκοτεινή ορεινή σπηλιά.
 Στην αγκάλη του απέραντου σκοταδιού,
 υποστηριγμένη από του Μαχά-νιρβάνα τα κύματα,
 Η γαλήνη κυλά ήρεμη και ανεξάντλητη.
 Παίρνοντας τη μορφή του Κενού,
 τυλιγμένη στο ένδυμα του σκοταδιού,
 Ποια είσαι Εσύ, Μητέρα, που κάθεσαι μόνη
 μέσα στο άδυτο του σαμάντχι;
 Από το Λωτό των Ποδιών Σου που διασκορπίζουν το φόβο
 αστράφτουν οι κεραυνοί της αγάπης Σου·
 Το Πνευματικό-σου-Πρόσωπο αστράφτει με γέλια
 τρομερά και δυνατά!

93

Στο στερέωμα της Σοφίας ολόγιομο,
 ανατέλλει το φεγγάρι της Αγάπης,
 Και η πλημμύρα της Αγάπης με κύματα ορμητικά,
 παντού ξεχύνεται,
 Ω Κύριε, πόσο γεμάτος ευδαιμονία Είσαι! Ω Νικηφόρε Εσύ!

Σε κάθε Σου μεριά λάμπουν οι μπχάκτας,
 σαν τα άστρα γύρω απ' το φεγγάρι·
 Ο Φίλος τους, ο Φιλεύσπλαχνος Κύριος,
 παίζει χαρούμενα μαζί τους.
 Κοιτάξτε! Σήμερα οι θύρες του παραδείσου είναι ορθάνοιχτες.

Το απαλό ανοιξιιάτικο αεράκι της Νέας Ημέρας
 σηκώνει νέα κύματα χαράς·
 Απαλά-απαλά, στη γη μεταφέρει,
 της Αγάπης του Θεού την ευωδία,
 Ώσπου οι γιόγκις, όλοι, μεθυσμένοι από ευδαιμονία,
 χάνονται σε έκσταση.

Πάνω στο πέλαγος του κόσμου
 ανοίγει ο λωτός της Νέας Ημέρας,
 Πάνω του κάθεσαι η Μητέρα,
 περιβλημένη με μεγαλοπρεπή ευδαιμονία.
 Για δείτε πώς οι μέλισσες, τρελές από χαρά,
 ρουφούν εκεί το νέκταρ!

Κοιτάξετε το ακτινοβόλο πρόσωπο της Μητέρας,
 που τόσο μαγεύει την καρδιά
 Και αιχμαλωτίζει το σύμπαν! Γύρω απ' τα Λώτινά Της Πόδια,
 Ομάδες εκστατικοί άγιοι άνθρωποι,
 χορεύουν γεμάτοι χαρά.

Πόσο απaráμλλη είν' η ομορφιά Της!
 Πόσο ατέλειωτη είν' η ευχαρίστηση
 Που διαποτίζει την καρδιά όταν Αυτή εμφανίζεται!
 Ω αδερφοί, λέει ο Πρέμντας,
 Σας ικετεύω ταπεινά, όλους ανεξαιρέτως,
 υμνείτε τη δόξα της Μητέρας!

268

Τ' όνομά Σου, όπως έμαθα, ω Σύζυγε του Σίβα,
 είν' ο καταστροφέας του φόβου μας,
 Γι' αυτό σε Σένα φορτώνω τα βάρη μου·
 Σώσε με! Σώσε με, καλή Μητέρα.
 Απ' τη μήτρα Σου γεννιέται ο κόσμος
 κι Εσύ στ' αλήθεια τον διαποτίζεις.
 Είσαι Εσύ η Κάλι; Είσαι Εσύ η Ράντχα;
 Ποιος αληθινά να πει;

Μητέρα σε κάθε έμβιο πλάσμα Εσύ κατοικείς·
 Σαν Κουνταλί, Εσύ κατοικείς
 μες στο λωτό του Μουλα-ντχάρα.
 Πάνω απ' αυτόν, είν' το Σβαντχίστχανα,
 όπου ανθίζει ο τετραπέταλος λωτός·
 Κι εκεί ακόμα κατοικείς,
 Ω μυστική της Κουνταλί δύναμη,
 Και στα τέσσερα πέταλα εκείνου του άνθους
 και στα έξι πέταλα του Βατζράσανα.
 Στον αφαλό είν' το Μανιπούρα,
 όπου ανθίζει ο δεκαπέταλος γαλάζιος λωτός·
 Μέσα από το μονοπάτι του Σουσούμνα ανεβαίνοντας
 μπαίνεις σ' αυτά.
 Ω Κυρία των λωτών,
 Εσύ μέσα σ' άνθη λωτών κατοικείς!

Πιο πάνω απ' αυτά, είναι η Λίμνη του Νέκταρ,
 στην περιοχή της καρδιάς,
 Όπου του δωδεκαπέταλου λωτού το άνθος,
 γητεύει το μάτι μ' άλικη φλόγα.

Όταν τον ανοίγεις, Μητέρα,
 αγγίζοντάς τον με τα Λώτινα Πόδια Σου,
 Το προαιώνιο σκοτάδι της καρδιάς,
 στη στιγμή, μόλις Σε δει διαλύεται.
 Πιο πάνω, στο λαιμό, είναι ο δεκαεξαπέταλος λωτός
 που 'χει το χρώμα του καπνού·
 Μεσ στα πέταλα αυτού του άνθους
 είναι κρυμμένος ένας αιθέριος χώρος,
 Που όταν τον υπερβείς,
 βλέπεις ολόκληρο το σύμπαν στο Χώρο να διαλύεται.
 Και ακόμα ψηλότερα, ανάμεσα στα φρύδια,
 ανθεί ο διπέταλος λωτός,
 Όπου ο νους του ανθρώπου παραμένει αιχμάλωτος,
 έχοντας ξεπεράσει κάθε έλεγχο·
 Απ' αυτό το άνθος, ο νους αρέσκεται να βλέπει
 το διασκεδαστικό της ζωής παιχνίδι.

Ψηλότερο απ' όλα μες στο κεφάλι,
 είναι το κέντρο που συναρπάζει την ψυχή,
 ο χώρος όπου λάμπει ο χιλιοπέταλος λωτός,
 η κατοικία του Μαχά-Ντέβα.
 Αφού ανέβηκες ως το θρόνο Του,
 Ω Σύζυγε του Σίβα, κάθισε τώρα δίπλα Του!
 Εσύ 'σαι η Πρωταρχική Δύναμη, ω Μητέρα!
 Είσαι Αυτή που ελέγχει τις αισθήσεις Της·
 Οι γιόγκικς Σε διαλογίζονται σαν Ούμα,
 σαν κόρη του μεγάλου Χιμάλαγια.

Εσύ που 'σαι η Δύναμη του Σίβα!
 θανάτωσε τους ακατάπαυστους πόθους μου·
 Κάνε να μην ξαναπέσω
 μες στον ωκεανό αυτού του κόσμου.
 Ω Μητέρα, Εσύ 'σαι η Πρωταρχική Δύναμη,
 Εσύ 'σαι οι πέντε κοσμικές αρχές·
 Ποιος μπορεί ποτέ να Σε γνωρίσει Εσένα,
 που 'σαι πέρα απ' όλες τις αρχές;
 Μόνο για χάρη των μπχάκτας Σου,
 παίρνεις τις διάφορες μορφές Σου,
 Αλλ' όταν οι πέντε αισθήσεις του λάτρη Σου
 με τα πέντε στοιχεία συγχωνεύονται,
 Τότε, ω Μητέρα, μονάχα Εσένα βλέπει
 σαν άμορφη Αλήθεια.

634

Τζαγκάϊ! Μαντχάϊ! Ω, ελάτε να χορέψετε,
 Τραγουδώντας με πάθος του Χαρί τ' όνομα!
 Τι πειράζει που με χτυπήσατε;
 Χορέψτε, αγαπητοί φίλοι, στο όνομα του Χαρί!.
 Εκείνος θα σας αγκαλιάσει με της αγάπης τη μέθη!
 Ας ηχήσουν τα ουράνια με τ' ονομά Του!
 Δεν έχετε ακόμα γευτεί την αληθινή συγκίνηση:
 Κλάψτε καθώς τραγουδάτε το όνομα του Χαρί,
 Και θα δείτε τη Σελήνη της ψυχής σας.
 Με αγάπη του Χαρί τ' όνομα σας χαρίζω·
 Ο Νίταϊ σας καλεί να μοιραστείτε την αγάπη Του.

319

Την ψυχή μου, στην Μητέρα τ' άφοβα πόδια παρέδωσα·
 Μπορώ πια να φοβάμαι το Θάνατο; . .
 Στην τούφα των μαλλιών που 'χω στο κεφάλι μου,
 Είναι δεμένο το πανίσχυρο μάντρα, τ' όνομα
 της Μητέρας Κάλι.
 Το σώμα μου, στο παζάρι του κόσμου το πούλησα
 Και μ' αυτό, της Σρι Ντούργκα το όνομα αγόρασα.

Βαθιά μες την καρδιά μου έχω φυτέψει το όνομα της Κάλι,
 Το ουράνιο Δέντρο-που-εκπληρώνει-τους-πόθους·
 Όταν εμφανιστεί ο Γιάμα, ο Βασιλιάς του Θανάτου,
 Σ' εκείνον θ' ανοίξω την καρδιά μου
 για να του το δείξω πως εκεί φυτρώνει.
²⁵Έχω διώξει τους έξι ακούραστους εχθρούς μου·
 Έτοιμος είμαι να διασχίσω τη θάλασσα της ζωής,
 Φωνάζοντας, “Στην Ντούργκα, η νίκη!

195

Τι πυρετός, τι παραλήρημα με δέρνει!
 Ω Μητέρα, η χάρη Σου είναι η μόνη γιατροιά μου.
 Η ματαιοδοξία είναι ο πυρετός
 που ροκανίζει το εξαντλημένο κορμί μου·
 Όλο φωνάζω “εγώ” και “δικό μου”. Τι απαίσια αυταπάτη!
 Ασταμάτητη είναι η άσβεστή μου δίψα
 για πλούτη και φίλους·

25 Τα έξι πάθη.

Πώς λοιπόν ν' αντέξω τη ζωή μου;
 Το θλιβερό μου παραλήρημα είναι,
 Ότι μιλάω για πράγματα ανύπαρκτα,
 Κι ότι το κάνω αυτό ασταμάτητα,
 Ω Ευεργέτρια!

Τα μάτια μου είναι κλειστά, σαν να κοιμάμαι
 Και το στομάχι μου είναι γεμάτο
 Με τα αηδιαστικά σκουλήκια της σκληρότητας.
 Αλίμονο! Τριγυρνώντας απορροφημένος σε πράξεις χωρίς νόημα·
 Ούτε και για το άγιο Σου όνομα δεν έχω κέφι, ω Μητέρα!
 Αμφιβάλλω αν θα γιατρευτώ ποτέ από τούτη την αρρώστια.

425

Τι χρειάζεται η ταπάσγια
 όταν λατρεύεις τον Χαρί με αγάπη;
 Τι νόημα έχει η ταπάσγια
 όταν δε λατρεύεις τον Χαρί με αγάπη;
 Τι χρειάζεται η ταπάσγια
 όταν βλέπεις τον Χαρί και μέσα και έξω;
 Τι νόημα έχει η ταπάσγια
 Όταν δε βλέπεις τον Χαρί και μέσα και έξω;

Ω Βραχμάνε! Ω παιδί μου! Μην ασκητεύεις άλλο.
 Τρέξε στον Σάνκαρα, τον Ωκεανό της Ουράνιας Σοφίας·
 Μάθε από Αυτόν πώς να αγαπάς το Θεό,
 Μάθε την αγάπη την αγνή, που εγκωμιάζουν οι μπχάκτας,
 Αυτή που κόβει στα δύο
 τις αλυσίδες που μας προσδένουν στον κόσμο.

908

Τούτο το θαυμαστό και άπειρο σύμπαν, ω Κύριε,
 δικό Σου έργο είναι·
 Κι ο κόσμος όλος, ένα θησαυροφυλάκιο είναι,
 Γεμάτο από την Ομορφιά και τη Χάρη Σου.
 Τ' αστέρια, αμέτρητα αστράφτουν,
 Σαν πολύτιμα πετράδια, περασμένα σ' ένα χρυσό περιδέραιο·
 Μπορεί ποτέ να μετρηθούν,
 Οι μυριάδες των ήλιων και των φεγγαρίων
 που απο πάνω μας λάμπουν;
 Η γη, η παντοτινά γεμάτη Σου αποθήκη,
 λάμπει με δημητριακά και χρυσάφι·

Αμέτρητα αστέρια. ω Θεέ, Σε υμνούν λέγοντας:
Ευλογημένη, Ευλογημένη, Εσύ!

536

Τούτος εδώ ο κόσμος είν' ένα μέγαρο χαράς·
Εδώ μπορώ να τρώω, να πίνω, να γλεντώ.
Ω γιατρέ, είσ²⁶αι ανόητος!
Τα πράγματα δεν τα βλέπεις παρά επιφανειακά.
Του Τζάνακα η ισχύς ήταν απαράμιλλη·
Του έλλειψε ποτέ τίποτα από τον κόσμο ή από το Πνεύμα;
Κρατώντας τον ένα καλά, όσο και το άλλο,
Έπινε το γάλα του από ένα ξέχειλο φλυτζάνι!

882

Τραγούδα, ω νου, το όνομα του Χαρί,
Τραγούδα δυνατά το όνομα του Χαρί,
Ύμνησε το όνομα του Κυρίου, του Χαρί!
Έτσι, υμνώντας το όνομα του Χαρί, ω νου,
Διάσχισε τον ωκεανό αυτού του κόσμου.

Ο Χαρί κατοικεί στη γη, στο νερό,
Ο Χαρί κατοικεί στη φωτιά και στον αέρα·
Στον ήλιο και στη σελήνη κατοικεί.
Του Χαρί η παντοτινά ζωντανή παρουσία
Γεμίζει το απέραντο σύμπαν.

141

Τραγούδα, ω πουλί που φωλιάζεις βαθιά μέσα στην καρδιά μου!
Τραγούδα, ω πουλί που κουρνιάζεις στο Δέντρο-Κάλπα
του Μπράχμαν!
Τραγούδα την αιώνια δόξα του Θεού.
Γεύσου, ω πουλί, τους τέσσερις καρπούς του Δέντρου Κάλπα:

Την ντχάρμα, την άρτχα, την κάμα και τη μόκσα.
Τραγούδα, ω πουλί,
“Εκείνος είναι της ψυχής μου η Παρηγοριά!”
Τραγούδα, ω πουλί,
“Εκείνος είναι της ζωής μου η μόνιμη Χαρά!”
Ω θαυμαστό πουλί της ζωής μου,
Τραγούδα δυνατά μέσα στην καρδιά μου!

26 Ο Ραμ-πρασάντ ανήκε στην κάστα των γιατρών.

Τραγουδά ασταμάτητα, ω πουλί!
 Τραγουδά παντοτινά, όπως το διψασμένο τσάτακ, που
 Τραγουδά για να πέσουν σταγόνες από το σύννεφο.

321

Φίλη, δε βρήκα τον Κρίσνα μου!
 Πόσο μελαγχολικό είναι το σπίτι μου χωρίς Αυτόν!
 Αχ, ας γινόταν ο Κρίσνα τα μαλλιά μου!
 Πόσο προσεκτικά θα 'φτιαχνα πλεξούδες
 και με άνθη μπακούλ θα τα στόλιζα·
 Πόσο προσεκτικά θα 'φτιαχνα πλεξούδες
 με το Κρισνόμαλλό μου.
 Ο Κρίσνα είναι μαύρος και μαύρα είναι τα μαλλιά μου·
 το ένα μαύρο με τ' άλλο μαύρο θα ενωθεί

Αχ, ας γινόταν ο Κρίσνα, ο κρίκος που 'χω στη μύτη μου.
 Τότε όλος από τη μύτη μου θα κρεμόταν
 και τα δυο μου χείλη όλο θα Τον άγγιζαν.
 Αλλά, αλίμονο, αυτό δε θα συμβεί ποτέ!
 Τι κάθομαι και μάταια ονειρεύομαι;
 Γιατί να νοιαστεί ο Κρίσνα να γίνει κρίκος στη μύτη μου;

Αχ, ας γινόταν ο Κρίσνα τα βραχιόλια που φορώ,
 Τότε Εκείνος θα μου κρατούσε συνέχεια το χέρι
 και πόσο περήφανα θα περπατούσα,
 Κουνώντας τα βραχιόλια για να κουδουνίζουν
 και κουνώντας τα χέρια μου για να τα δείχνω·
 Του βασιλιά το δημόσιο δρόμο Θα κατέβαινα
 φορώντας τα Κρισνοβράχιολά μου.

60

Φοβόμαστε να μιλήσουμε και φοβόμαστε να σιωπήσουμε·
 Ο νους μας, ω Ράντχα, σχεδόν πιστεύει πως όπου να' ναι
 θα σε χάσουμε!
 Σου αποκαλύπτουμε το μυστικό που γνωρίζουμε·
 Το μυστικό που χάρη σ' αυτό, εμείς,
 και άλλοι με τη βοήθειά μας,
 Ξεπεράσαμε πολλές στιγμές κινδύνου·
 Τώρα όλα εξαρτώνται από σένα.

183

Ψηλά στον ουρανό των ποδιών της Μητέρας,

ο νους μου πετούσε σαν χαρταετός,
 Όταν φύσηξε ένα άγριο μπουρίνι αμαρτίας,
 που τον έριξε απότομα στη γη.
 Η Μάγια την ομαλή του πτήση εμπόδισε,
 κατεβάζοντάς του τη μια πλευρά,
 Και δεν μπόρεσα να τον ξανανεβάσω.
 Μπλεγμένος στο μπερδεμένο σπάγγο της αγάπης
 για τα παιδιά και τη γυναίκα,
 Αλίμονο! ο χαρταετός μου σχίστηκε στα δύο!

Σύντομα έχασε τη χαίτη της σοφίας του·
 και βούτηξε προς τα κάτω, καθώς τον άφησα να φύγει·
 Τι ελπίδα υπήρχε τώρα να ξαναπετάξει
 με ξεσκισμένη την κορφή;
 Δεμένος ήταν με το σχοινί της αφοσίωσης,
 κι όμως δυστύχησε, παίζοντας εδώ πέρα·
 Τον νίκησαν οι έξι αντίπαλοι²⁷ του.
 Τώρα, ο Ναρεσσάντρα μετάνιωσε που 'μπλεξε
 σε τούτο το παιχνίδι, τ' όλο χαμόγελα και δάκρυα και σκέφτεται,
 Θα' ταν καλύτερα να μην είχε παίξει ποτέ!

574

Ω βίνα, τραγούδησε τ' όνομα του Κυρίου, του Χαρί!
 Χωρίς την ευλογία των ποδιών Του
 Δεν μπορείς να γνωρίσεις την τελική Αλήθεια.
 Το όνομα του Χαρί αφανίζει κάθε λύπη:
 Τραγούδα τ' όνομα του Χαρί!
 Τραγούδα τ' όνομα του Κρίσνα!
 Αν δεήσει ο Χαρί να δείξει τη χάρη Του,
 Θα παύσω πια να 'μαι λυπημένος.
 Ω βίνα, τραγούδα τ' όνομά Του έστω και μια φορά·
 Κανένα γήινο πολύτιμο πετράδι δε φτάνει
 ούτε τη μισή του σπανιότητα.
 Ο Γκοβίντα λέει: Άσκοπα οι μέρες μου
 Πέρασαν. Δε θα μπορέσω πια να πλεύσω
 Εδώ, στην απάτητη έρημο του ωκεανού της ζωής.

188

Ω Βασιλέα των βασιλέων, αποκαλύψου μου!
 Εκλιπαρώ την ευσπλαχνία Σου. Ρίξε τη ματιά Σου πάνω μου!

27 Τα έξι πάθη.

Στα αγαπημένα Σου πόδια αφιερώνω τη ζωή μου,
Που την καυτηρίασε το φλεγόμενο καμίνι αυτού του κόσμου

Η καρδιά μου, αλίμονο, είναι από την αμαρτία
βαθιά κηλιδωμένη·

Πιασμένος στον ιστό της μάγια, είμαι σχεδόν νεκρός.
Ω σπλαχνική Κύριε! Αναζωογόνησε τη λιπόθυμη ψυχή μου,
Με της χάριτός Σου το ζωοδόχο νέκταρ.

363

Ω Γκώουρ και Νίταϊ, ω ευλογημένοι αδερφοί!
Άκουσα πόσο καλοί είστε,
Γι' αυτό έρχομαι σε σας.
Όταν επισκέφτηκα το Μπεναρές,
Ο Σίβα, ο Κύριος του Κάσι, μου 'πε
Για τη γέννηση του Παρά-Μπράχμαν,
Σαν άνθρωπος, στης Μητέρας Σάτσι το σπίτι.
Ω Μπράχμαν, Εσένα αναγνωρίζω!
Πολλούς σάντχους έχω δει,
Αλλά κανέναν τόσο καλό σαν εσένα

Κάποτε στην Μπράτζα γεννήθηκες
Σαν Κανάι και Μπαλάι, σαν αδερφός Του·
Τώρα, Ξανά, στη Νάντια,
Σαν Γκώουρ και Νίταϊ εμφανίζεσαι,
Κρύβοντας τις μορφές που τότε φορούσες.
Στης Μπράτζα τα λιβάδια τρέχοντας,
Κάποτε διασκέδαζες· τώρα, για παιχνίδι,
Κυλιέσαι καταγής στη Νάντια,
Φωνάζοντας δυνατά του Κυρίου, του Χαρί το όνομα.
Κάποτε γελούσες και φώναζες παίζοντας
Στην Μπράτζα, μαζί με τους γελαδάρηδες φίλους σου·
Τώρα όμως ψέλνεις το όνομα του Κυρίου, του Χαρί.

Ω Γκώουρ, πόσο έξυπνα κρύβεις
Τη βαθυγάλαζη²⁸ μορφή που φορούσες στην Μπράτζα!
Αλλά τα λοξά σου μάτια σε προδίδουν.
Μέσα από την ευλογία του ονόματός σου,
Λεν, ο αμαρτωλός ελευθερώνεται·
Έτσι η ψυχή μου γέμισε ελπίδα.

28 Αναφορά στη βαθυγάλαζη επιδερμίδα του Κρίσνα· η επιδερμίδα του Γκκου-
ράνγκα ήταν χρυσαφιά.

Τώρα με καρδιά γεμάτη λαχτάρα, βιαστικά
 Στα πόδια σου τρέχω: Κύριε! Σε ικετεύω,
 Κράτησέ με ασφαλή μέσα στη σκιά τους.

Εσύ έσωσες τον Τζαγκάι και τον Μαντχάι,
 Όσο άθλιοι αμαρτωλοί κι αν ήταν·
 Σε ικετεύω, να κάνεις το ίδιο και για μένα.
 Έχω ακουστά ότι αγκαλιάζεις όλους τους ανθρώπους,
 ακόμα και τον παρία,
 Και ψιθυρίζεις σ' ολονών τ' αυτιά,
 Το ζωογόνο όνομα του Κυρίου, του Χαρί.

557

Ω γλώσσα, να επαναλαμβάνεις πάντα
 της Μητέρας Ντούργκα τ' όνομα!
 Ποιος άλλος εκτός από τη Μητέρα σου την Ντούργκα
 μπορεί να σε σώσει από τον κίνδυνο;
 Εσύ 'σαι τα ουράνια και η γη και ο κάτω κόσμος·
 Από Σένα ξεπήδησαν οι δώδεκα Γκοπάλας
 κι ο Χαρί και ο Σίβα.
 Είσαι οι δέκα Ενσωματώσεις της Θείας Σάκτι,
 Κι Εσύ 'σαι οι δέκα Αβατάρς:
 αυτή τη φορά, πρέπει να με σώσεις!
 Εσύ 'σαι τα κινούμενα και τα ακίνητα,
 τα χονδροειδή και τα λεπτοφυή·
 Εσύ 'σαι η δημιουργία και η συντήρηση,
 και η τελική διάλυση Εσύ 'σαι.
 Εσύ 'σαι η Πρωταρχική Ρίζα αυτού του πολύμορφου σύμπαντος·
 Εσύ 'σαι η Μητέρα των τριών κόσμων
 και ο μοναδικός τους Σωτήρας·
 Εσύ 'σαι ολονών η Σάκτι,
 κι επίσης, του Ίδιου Σου του Εαυτού η Σάκτι είσαι.

219

Ω Κάλι, Μητέρα μου, Πανευδαίμονη!
 Που γοητεύεις τον παντοδύναμο Σίβα!
 Με ξέφρενη χαρά, χορεύεις χτυπώντας παλαμάκια!
 Ω Αιώνια! Ω μεγάλη Πρώτη Αιτία,
 που φοράς τη μορφή του Κενού!
 Το φεγγάρι στολίζει το μέτωπό Σου.
 Πού βρήκες τη γιρλάντα από κεφάλια,
 προτού ακόμα ο κόσμος φτιαχτεί;

Εσύ κινείς το καθετί που κινείται,
 κι εμείς δεν είμαστε παρά τα ανίσχυρα παιχνίδια Σου·
 Κινούμαστε μονάχα όπως Εσύ μας κινείς
 Μιλάμε όπως Εσύ μέσα από εμάς μιλάς.
 Αλλά ο ανάξιος Καμαλακάντα τρυφερά Σε μαλώνει λέγοντας:
 Ω Εσύ που φέρνεις τη σύγχυση με το αστραφτερό Σου σπαθί,
 Χωρίς σκέψη καμιά θανάτωσες
 την αρετή μου, όμοια με την αμαρτία μου!

629 (Θέατρο Σταρ)

Ω Κέσαβα, δώσε τη χάρη Σου εδώ,
 Στους άμοιρους υπηρέτες Σου!
 Ω Κέσαβα, που χαίρεσαι να τριγυρνάς
 Στου Βριντάβαν τα ξέφωτα και τα άλση!

Ω Μάντχαβα, του νου μας Γητευτή!
 Γλυκέ Εσύ, που κλέβεις τις καρδιές μας,
 Παίζοντας γλυκά τον αυλό Σου!

Τραγούδα, ω νου, τ' όνομα του Χαρί,
 Ψάλλε δυνατά τ' όνομα του Χαρί,
 Δόξασε τ' όνομα του Κυρίου του Χαρί!

Ω Αιώνιε Κούρε της Μπράτζα,
 Ω Δαμαστή του άγριου Κάλιγια,
 Ω καταστροφέα του φόβου των θλιμμένων.

Αγαπημένε, γαϊτανοφρύδη,
 Που στη κορφή Σου φοράς
 του παγωνιού το κυματιστό φτερό,
 Και της Σρι Ράντχα την καρδιά γητεύεις.

Ω ισχυρέ Αναρτητή του Γκοβάρντχαν, Εσύ,
 Που 'σαι σκεπασμένος
 με γιρλάντες από αγριολούλουδα!
 Ω Νταμόδαρα, ω Διώκτη του Κάμσα!

Ω Σκοτεινέ, που παίζεις χαρούμενα
 Με τις γλυκιές γκόπικς,
 τις κόρες του Βριντάβαν

Τραγούδα, ω νου, τ' όνομα του Χαρί,
 Ψάλλε δυνατά τ' όνομα του Χαρί,
 Δόξασε τ' όνομα του Κυρίου του Χαρί!

574

Ω Κύριε, είναι άραγε ανάγκη να περνούν
 όλες οι μέρες μου τόσο άσκοπα;
 Μέρα και νύχτα,
 με λαχτάρα κοιτάζω το δρόμο της ελπίδας.
 Εσύ 'σαι ο Κύριος όλων των κόσμων
 κι εγώ δεν είμαι παρά ένας ζητιάνος εδώ·
 Πώς μπορώ να Σου ζητήσω
 να 'ρθεις να κατοικήσεις μέσα στην καρδιά μου;
 Η πόρτα της ταπεινής καλύβας της φτωχής μου καρδιάς
 είν' ορθάνοιχτη,
 Δείξου ελεήμων, Κύριε, και μπες εκεί
 έστω για μια φορά, και κατεύνασε τη δίψα της.

199

Ω Κύριε, Εσύ για μένα, είσαι το Παν! –
 Είσαι η Ζωή της ζωής μου, η Ουσία της ουσίας μου.
 Μέσα στους τρεις κόσμους, εκτός από Σένα,
 Δεν έχω άλλον κανέναν να τον πω δικό μου.
 Εσύ είσαι η γαλήνη μου, η χαρά μου, η ελπίδα μου·
 Εσύ το στήριγμά μου, ο πλούτος μου και η δόξα μου·
 Εσύ είσαι η σοφία μου και η δύναμή μου.

Εσύ είσαι το σπίτι μου, το αποκούμπι μου·
 Ο καλύτερός μου φίλος, ο συγγενής μου·
 Εσύ είσαι το παρόν μου και το μέλλον μου·
 Ο ουρανός μου και η σωτηρία μου.
 Εσύ είσαι οι γραφές μου, οι εντολές μου·
 Εσύ ο παντοτινά φιλεύσπλαχνος Γκουρού μου·
 Εσύ είσαι η πηγή της απεριόριστης ευδαιμονίας μου.

Εσύ είσαι ο Δρόμος και Εσύ το Τέρμα·
 Ω Λατρευτέ μου Κύριε, Εσύ!
 Εσύ είσαι η τρυφερή Μητέρα·
 Εσύ ο τιμωρός Πατέρας·
 Εσύ είσαι ο Δημιουργός και ο Προστάτης·
 Εσύ ο Πηδαλιούχος που οδηγεί το σκάφος μου
 καθώς διασχίζει τον ωκεανό της ζωής.

950

Ω Μητέρα Σγιάμα, που 'σαι γεμάτη από κύματα θεϊκής μέθης!
 Ποιος ξέρει πώς διασκεδάζεις μέσα στον κόσμο;

Τα παιχνίδια και οι τρέλες Σου και οι ματιές Σου,
 κάνουν το θεό του έρωτα να ντρέπεται.
 Ω Χειρίστρια του ξίφους! Ω κάτοχε της φοβερής όψης!
 Η ίδια η γη τρέμει κάτω από τα άλματα
 και τα διασκελισμάτα Σου!

Ω Κατοικία των τριων γκούνας! Ω Λυτρωτή! Ω Επίφοβη!
 Ω Σύζυγε του Σίβα!
 Σε πολλές μορφές μορφοποιείσαι,
 για να εκπληρώσεις τις προσευχές των μπχάκτας Σου.
 Εσύ χορεύεις μέσα στο Λωτό της Καρδιάς,
 Ω Μητέρα, Αιώνιε Σύντροφε του Μπράχμαν!

558

Ω Μητέρα, για τη Γιασόντα χόρευες,
 όταν αυτή Σε αποκαλούσε το πολύτιμό της “Γαλάζιο κόσμημα”.²⁹
 Πού έκρυψες εκείνη τη γοητευτική Σου μορφή, ω φοβερή Σγιάμα;
 Χόρεψε έτσι ξανά για μένα, ω Μητέρα!
 Πέταξε το σπαθί Σου και πιάσ’ τον αυλό·
 Βγάλ’ τη γιρλάντα με τα κεφάλια,
 και φόρεσε αυτήν με τα αγριολούλουδα.
 Αν δε μπορείς να χορέψεις χωρίς τον Σίβα,
 τότε άσ’ τον Μπαλαράμα να είναι ο Σίβα Σου.
 Χόρεψε, ω Σγιάμα, όπως χόρευες όταν ήσουνα ο Κρίσνα.

Μητέρα παίξε ξανά τον αυλό Σου, που τόσο γοήτευε τις γκόπικς·
 Πάίξε ξανά τον αυλό Σου, που καλούσε τις αγελάδες από το λιβάδι,
 Και σταματούσε και αναδίπλωνε του Γιάμουνα τα κελαριστά νερά.

Καυτός στον ουρανό έκαιγε ο ήλιος,
 όταν η Γιασόντα, λαχταρώντας τον Κρίσνα της,
 Του φώναζε στοργικά: “Γκοπάλα μου! Να, για δεξ το ανθόγαλο
 και το βούτυρο — έλα φάτα Αγάπη μου!”
 Και του χτένιζε τα μακριά μαύρα του μαλλιά
 και του τα έπλεκε κοτσίδα.

Λυγίζοντας το λυγρό Σου κορμί, ω Μητέρα,
 στο λαιμό, στη μέση και στο γόνατο,
 Χόρεψες με το φίλο Σου το Σριντάμα,
 ενώ τα δύο βραχιόλια των αστραγάλων Σου
 έπαιζαν τη μουσική:

29 Ένα χαϊδευτικό του βρέφους-Κρίσνα.

Τα-τχαϊά! Τα-τχαϊά! Τα-τα! Τχαϊά-τχαϊά!
 Και ακούγοντας τους συναρπαστικούς τους ήχους,
 οι γκόπις ορμούσαν εκεί.

676

Ω Μητέρα, Εσωτερικέ μου Οδηγέ,
 παντοτινά Ξύπνια μέσα στην καρδιά μου!
 Μέρα-νύχτα με κρατάς στα γόνατά Σου.
 Γιατί δείχνεις τόση στοργή σ' αυτό το ανάξιο παιδί Σου;

Αχ! Μου φαίνεται πως η αγάπη Σ' έχει τρελάνει:
 Άλλοτε με χαϊδεύεις κι άλλοτε με σφίγγεις.
 Κρατώντας με γερά, μου δίνεις να πιω
 Το νέκταρ Σου, και μου ρίχνεις στ' αυτιά
 Τα γεμάτα στοργή λόγια της αγάπης Σου.

Ασταμάτητη είναι η αγάπη Σου για μένα,
 μια αγάπη που δεν μπορεί να δει τα λάθη μου·
 Κάθε φορά που κινδυνεύω, Εσύ με σώζεις.
 Σωτήρα των αμαρτωλών! Γνωρίζω την αλήθεια:
 ανήκω στη Μητέρα μου κι Αυτή μου ανήκει.

Τώρα πια, μονάχα Εκείνη θ' ακούσω,
 και θ' ακολουθήσω το δρόμο της δικαιοσύνης·
 Πίνοντας το γάλα που ρέει από τα στήθη της Μητέρας μου,
 Θα 'μαι δυνατός και θα τραγουδώ χαρούμενα:
 "Χαίρε, ω Μητέρα! Μπράχμαν Αιώνιο!"

438

Ω Μητέρα, κάνε με τρελό με την αγάπη Σου!
 Τι ανάγκη έχω από γνώση ή από λογική;
 Κάνε με να μεθύσω με το Κρασί της αγάπης Σου·
 Ω Εσύ που κλέβεις τις καρδιές των μπχάκτας Σου,
 Βύθισέ με βαθιά στο Πέλαγος της αγάπης Σου!
 Εδώ σ' αυτόν τον κόσμο, σ' αυτό το τρελοκομείο Σου,
 Άλλοι γελούν, άλλοι κλαίνε, άλλοι χορεύουν από χαρά:
 Ο Ιησούς, ο Βούδας, ο Μωυσής, ο Γκωουράνγκα,
 Όλοι τους είναι μεθυσμένοι με το Κρασί της αγάπης Σου.
 Ω Μητέρα, τότε θα ευλογηθώ
 Με το να μπω στη μακάρια συντροφιά τους;

962

Ω Μητέρα, κάνεις ό,τι Σου αρέσει·

Είσαι αληθινά αυτόβουλη, ω Σωτήρα της ανθρωπότητας! Εσύ
 μονάχη Σου κάνεις το έργο Σου·
 Και οι άνθρωποι το λεν δικό τους.
 Εσύ κρατάς τον ελέφαντα μες τη λάσπη·
 Εσύ βοηθάς τον κουτσό ν' ανέβει στο ψηλότερο βουνό.
 Σ' ορισμένους χαρίζεις την ευδαιμονία
 της γνώσης του Μπράχμαν·
 Άλλους πάλι, τους πετάς κάτω, σ' ετούτον τον κόσμο.
 Εσύ είσαι η Κινητήριος Δύναμη
 κι εγώ δεν είμαι παρά η μηχανή·
 Εγώ είμαι το σπίτι, κι Εσύ 'σαι το Πνεύμα
 που κατοικεί σ' αυτό.
 Εγώ είμαι το άρμα, κι Εσύ 'σαι ο Αρματηλάτης:
 Εγώ κινούμαι, μονάχα όπως Εσύ, ω Μητέρα, με κινείς.

194

Ω Μητέρα, μονάχα εγώ φταίω:
 Αλίμονο! Βουλιάζω στο πηγάδι
 που τούτα δω τα χέρια έσκαψαν.
 Με φτυάρι τα έξι πάθη,
 Ένα λάκκο έσκαψα μέσα στην γης το ιερό χώμα·
 Και τώρα αναβλύζει το σκοτεινό νερό του θανάτου!
 Πώς μπορώ να σωθώ, ω Σωτήρα μου;
 Έγινε στ' αλήθεια εχθρός του εαυτού μου·
 Πώς μπορώ τώρα να φυλαχτώ
 από τούτο το σκοτεινό νερό του θανάτου;
 Κοίτα! Τα νερά έφτασαν στο στήθος μου!
 Πώς μπορώ να σωθώ; Ω Μητέρα σώσε με!
 Εσύ είσαι το μόνο μου Καταφύγιο·
 Με την προστατευτική ματιά Σου,
 Πέρασέ με στην πέρα όχθη του κόσμου.

675

Ω Μητέρα, πόσο μεγάλη αγάπη έχεις για τους ανθρώπους!
 Όταν το σκέφτομαι αυτό, κλαίω από χαρά.
 Σχεδόν από τη μέρα που γεννήθηκα
 έχω παραβιάσει κάθε νόμο Σου,
 Κι όμως συνεχίζεις να μου δείχνεις αγάπη,
 Και να με παρηγορείς με τα πιο γλυκά λόγια.
 Όταν το σκέφτομαι αυτό, κλαίω από χαρά.
 Ω Μητέρα, το βάρος της αγάπης Σου

πολύ δύσκολα το αντέχω·
 Η ψυχή μου βγάζει μια διαπεραστική φωνή
 Μόλις την αγγίζει η αγάπη Σου. Σ' Εσένα έρχομαι,
 Ζητώντας καταφύγιο στα πόδια Σου.

1030

Ω Μητέρα, Σωτήρα των αβοήθητων, ω Φόνισσα της αμαρτίας!
 Σ' Εσένα κατοικούν οι τρεις γκούνας –
 η σάττβα, η ράτζας και η τάμας.
 Εσύ δημιουργείς τον κόσμο· Εσύ τον συντηρείς
 κι Εσύ τον καταστρέφεις·
 Ενώ δεσμεύεις τον Εαυτό Σου με κατηγορήματα,
 Εσύ όμως υπερβαίνεις κάθε κατηγορήμα·
 Γιατί Εσύ, ω Μητέρα, είσαι το Παν.
 Εσύ 'σαι και η Κάλι και η Τάρα,
 Κι Εσύ 'σαι η Υπέρτατη Πρακρίτι
 Εσύ 'σαι ο Ιχθύς, η Χελώνα,
 ο Κάπρος κι όλοι οι άλλοι Αβατάρς·
 Εσύ 'σαι η γη, το νερό, ο αέρας και η φωτιά
 κι Εσύ 'σαι ο ουρανός,
 ω Μητέρα του Απόλυτου!

Η Σάμκχγια, η Πατάντζαλα, η Μιμάμσακα και η Νγιαγία
 συνέχεια προσπαθούν να Σε καταλάβουν
 και να γνωρίσουν την εσώτερή Σου φύση·
 Η Βεδάντα και η Βαϊσέσικα, Εσένα αναζητούν·
 Αλλά καμιά από αυτές δε Σ' έχει ανακαλύψει.
 Παρ' ότι είσαι απεριόριστη, άναρχη και ατέλειωτη,
 Για χάρη των μπτχάκτας που Σ' αγαπούν,
 Εσύ φοράς διάφορες μορφές.
 Τον τρόπο αυτού του κόσμου Εσύ αφαιρείς, κι Εσύ
 το ίδιο κατοικείς, στο παρόν, στο παρελθόν και στο μέλλον.

Με μορφή φανερώνεσαι, σ' αυτόν που Σε αγαπά σαν Πρόσωπο.
 Απόλυτη είσαι, για κείνον που λατρεύει την άμορφη Αλήθεια.
 Ορισμένοι, πάλι, μιλούν για το περίλαμπρο Μπράχμαν·
 Ακόμα κι αυτό, ω Ευδαίμονη Μητέρα,
 δεν είναι τίποτ' άλλο παρά Εσύ!
 Ο κάθε άνθρωπος, ανάλογα με το δικό του διαμέτρημα,
 σχηματίζει την δική του εικόνα της Αλήθειας,
 Και την ονομάζει το Ανώτατο Μπράχμαν.
 Πέρα από αυτό λάμπει το Τουρίγια, το Απερίγραπτο·
 Ω Μητέρα όλων των πραγμάτων, που διαποτίζεις το σύμπαν,

Το καθένα από αυτά είσαι Εσύ!

183

Ω Μητέρα, τι μηχανή³⁰ είν' αυτή που κατασκεύασες!
 Τι τρέλες κάνεις μ' αυτό το παιχνίδι
 Που 'χει τρισήμισι πήχες ανάστημα!
 Κρύφτηκες μέσα του και βαστάς το νήμα που το οδηγεί·
 Όμως η μηχανή, που δεν το ξέρει αυτό,
 Όλο πιστεύει ότι κινείται η ίδια.
 Όποιος βρει τη Μητέρα, παύει να είναι μηχανή·
 Υπάρχουν όμως και μερικές μηχανές, που κατόρθωσαν να δέσουν
 Την ίδια τη Μητέρα, με το νήμα της Αγάπης.

207

Ω Μητέρα, ω παντοτινά Ευδαίμονη,
 Μη στερείς την ευδαιμονία από το ανάξιο παιδί Σου!
 Ο νους μου δε γνωρίζει τίποτ' άλλο
 εκτός από τα Λώτινά Σου πόδια.
 Ο Βασιλιάς του Θανάτου με κοιτάζει απειλητικά·
 Πες μου Μητέρα, τι να του πω;

Η επιθυμία της καρδιάς μου ήταν, ω Ντούργκα,
 Να διασχίσω με τη βάρκα μου τον ωκεανό της θνητής ζωής
 Έχοντας τ' όνομά Σου στα χείλη μου.
 Ποτέ δεν το φαντάστηκα ότι θα μ' έπνιγες εδώ
 Στα σκοτεινά νερά αυτής της απέραντης θάλασσας

Μέρα και νύχτα παλεύω με τα κύματα,
 Ψάλλοντας το σωτήριο όνομά Σου· κι όμως,
 Ω Μητέρα, η θλίψη μου δεν έχει τέλος.
 Αν, τούτη τη φορά, πνιγώ μέσα σ' αυτή τη δίνη,
 Τότε κανένας πια δε θα ξαναψάλλει το όνομά Σου.

254

Ω νου, δεν ξέρεις πώς να καλλιεργήσεις!
 Ακαλλιεργητο το χωράφι της ζωής σου μένει.
 Αν μονάχα το 'χες δουλέψει καλά,
 Τι πλούσια σοδειά που θα 'παιρνες!
 Περίφραξέ το με τ' όνομα της Κάλι
 Για να 'χεις τη σοδειά σου ασφαλή·

30 Το ανθρώπινο σώμα.

Αυτό είναι το πιο γερό περίφραγμα,
Αφού ούτε ο ίδιος ο Θάνατος,
δεν μπορεί να το πλησιάσει.

Αργά ή γρήγορα, θα ξημερώσει η μέρα
Που θα χάσεις το πολύτιμό σου χωράφι·
Μάζεψε, λοιπόν, ω νου, όσους καρπούς μπορείς.
Για σπέρμα, σπείρε τ' άγιο Θείο όνομα
Που σου 'δωσε ο γκουρού σου,
Και με πιστή αγάπη πότισέ το·
Αν βρεις το έργο πολύ δύσκολο,
Τότε φώναξε τον Ραμ-πρασάντ να σε βοηθήσει.

1128

Ω Χαρί, πώς θα Σε γνωρίσουμε τώρα;
Στη βασιλική μεγαλοπρέπεια της Ματχουρά,
Εσύ μας έχεις ξεχάσει.
Τώρα, ντυμένος βασιλικά, επιβαίνεις σ' έναν ελέφαντα·
Έχεις άραγε εντελώς ξεχάσει πως έβοσκες τις αγελάδες
στο Βριντάβαν;
Ω Χαρί, ξέχασες πως έκλεβες το βούτυρο
Από τις αθώες γκόπες;

Για παρόμοιο υλικό και άλλες πληροφορίες
επισκεφτείτε τον ιστοχώρο μας:
www.vedanta.gr

ΕΥΡΕΤΗΡΙΟ ΥΜΝΩΝ ΚΑΙ ΤΡΑΓΟΥΔΙΩΝ

(Ο κατάλογος περιλαμβάνει τις πλήρεις αναφορές ύμνων.)

- Αγάπα την πολύτιμη Μητέρα μου τη Σγάμα, 335
- Αγαπητέ φίλε, η θρησκεία μου και η ευσέβειά μου σταμάτησαν, 1031
- Αγιασμένη Μπράχμαν, Απόλυτε, Απειρε, Αμέτρητε! 1041
- Αδερφέ, βαστήξου χαρούμενα στο Θεό, 702
- Ακόμα και προτού δω το φως αυτού του κόσμου, οι αμαρτίες μου από προηγούμενες γεννήσεις— 1185
- Ακούστε! Ο αυλός ήχησε, εκεί πέρα, στο δάσος, 116
- Αν ο άνθρωπος δεν είναι απλός, δεν μπορεί να αναγνωρίσει το Θεό, τον Απλό, 769
- Αν μπορέσω επαναλαμβάνοντας τ' όνομα της Ντούργκα να πεθάνω, 50
- Αν, στο τέλος, μ' εγκαταλείψει η πνοή-της-ζωής, καθώς επαναλαμβάνω το όνομα της Μητέρας Κάλι, 712
- Αναζητώντας καταφύγιο στα πόδια Σου, 432
- Ανάλογα με την ποιότητα του 'διαλογισμού' ενός ανθρώπου, 76
- Αναψε της Γνώσης το λυχνάρι στο δώμα της καρδιάς σου, 159
- Αλίμονο! Για ανάπαυση στενάζουμε, αλλ' ανάπαυση ποτέ δε βρίσκουμε, 1029
- Από τη μεγάλη μου οδύνη σώσε με, ω Λυτρώτρια! 317
- Ας επιστρέψουμε, ω νου, στη δικιά μας κατοικία! 1165
- Αυτή τη φορά θα Σε φάω ολόκληρη, Μητέρα Κάλι! 644
- Αχ, πότε θα ξημερώσει η ευλογημένη μέρα, 335, 947
- Αχ, πότε θα χαράξει για μένα εκείνη η ευλογημένη μέρα, (παραλλαγή) 91
- Αχ, τι θέαμα ήταν αυτό που είδα στην καλόβα του Κέσαμπ Μπχάρατι! 327
- Αχ φίλη! Ακόμα δεν Τον βρήκα Εκείνον που η αγάπη του μ' έχει ξετρελάνει, 327
- Βαθιά μες την καρδιά μου έχω φυτέψει τ' όνομα της Κάλι, 532
- Βλέπω μια εικόνα Εκείνου που είδα στην όχθη του Τζαμουνά, 896
- Βυθίσου βαθιά, ω νου, βυθίσου βαθιά στον Ωκεανό της Θείας Ομορφιάς, 132
- Γέμισε την καρδιά σου με αγάπη, 162
- Γεννιόμαστε, ω Κύριε, μέσα στις γης τη σκόνη,
- Γιατί να πάω στο Γάγγη ή στην Γκάγια, στο Κάσι, στο Κάντσι ή στο Πραμπχάς, 124
- Γιατί πρέπει κάποιος που για χάρη Σου απαρνήθηκε τα πάντα να υποφέρει τόσο πολύ; 491
- Γλυκό είν' τ' όνομά Σου, ω καταφύγιο των ταπεινών! 596
- Δε γυρίζω σπίτι, ω φίλη, 376
- Δείτε πώς ο Γκορά μου χορεύει! Μαζί με τους μπχάκτας, 561
- Δείτε πώς όλη η Νάντια σείεται κάτω από τα κόματα της αγάπης του Γκωουράγγκα! 259
- Δεν έχεις εγκαταστήσει κανένα άγαλμα εδώ, 98
- Δεν έχω την παραμικρή ωφέλεια από την προσευχή και την αυτοπειθαρχία, Ω Κύριε! 380
- Δεν πίνω κοινό κρασί, αλλά το Κρασί της Αιώνιας Ευδαιμονίας, 59
- Δεν υπάρχει κανένας ανώτερος από τον Γκουρού, κανένας καλύτερος από τον Γκουρού, 1179
- 'Διαλογίσου' στον Κύριο, στον Καταστροφέα των φοβερών δεινών της κόλασης, 790
- 'Διαλογίσου', ω νου μου, στον Κύριο, τον Χαρί, 1093

- ‘Διαλογιστείτε’ σ’ Αυτόν, στον Τέλειο, που είναι η Ενσωμάτωση της Ευδαιμονίας, 1146
- Δόξα στον Γκορά, την Πηγή της Ευδαιμονίας! 630
- Εδώ εξαφανίζονται: ο φόβος μου, η αυταπάτη μου, η ευσέβειά μου, οι τελετουργίες μου και τα αγαθά μου έργα. 1042
- Είμαστε αμαρτωλοί: λύτρωσέ μας, ω σπλαχνική Κύριε! 564
- Είναι άραγε η Μητέρα, απλώς του Σίβα η σύζυγος; Μπροστά Της, αναγκάζεται να υποκλιθεί 531
- Είναι ποτέ δυνατό, ω Κύριε, να Σε γνωρίσουμε χωρίς αγάπη, 158
- Είναι σαν την αδιάκοπη ροή του λαδιού, σαν το παρατεταμένο κουδούνισμα της καμπάνας. 427
- Είναι στ’ αλήθεια σκοτεινή η Μητέρα μου η Κάλι; 111
- Εκατό φορές την ώρα, στο δωμάτιό της μπαινοβγαίνει, 894
- Εκείνος, ο Μπράχμαν, είναι ένας, αδιαίρετος, άσπιλος και πέρα από τον αιθέρα, 424
- Έλα, άσε με να σου πλέξω τα μαλλιά σου, 552
- Έλα! Έλα, Μητέρα! Στολίδι της ψυχής μου! Της καρδιάς μου η Χαρά! 908
- Έλα, ω νου, να πάμε μια βόλτα στην Κάλι, ^{το} Δέντρο-που-εκπληρώνει-τους πόθους, 115
- Ελάτε όλοι σας! Πάρτε την αγάπη της Ράντχα! 849
- Ένας περιπλανώμενος μοναχός ήρθε σ’ εμάς, πάντα απορροφημένος σε θειές διαθέσεις, 660
- Ενώ κάποτε τρελιανόμου να μαθαίνω ποιήματα και έργα θεατρικά. 191
- Εξωτερικά, για λάτρης του Σίβα δείχνει, 172
- Επανάλαβε, ω νου, της Μητέρας Ντούργκα το άγιο όνομα! 649
- Επαναλαμβάνοντας το όνομα της Κάλι, βυθίσου βαθιά, ω νου. 96
- Εσένα, ω Κύριε, σ’ έχω κάνει Πολικό Αστέρα της ζωής μου, 950
- Εσύ, Θεέ, χορεύεις κι Εσύ τραγουδάς το τραγούδι, 432
- Εσύ ’σαι το Σβάχα, το Βασάτ και το Σβαντχά^ Εσύ ’σαι ο εσωτερικός εαυτός του μάντρα, 708
- Έχω φράξει καλά το δρόμο απ’ όπου θα ’ρθει ο Βασιλιάς του Θανάτου, 255
- Ζήτω στον Γκορά, το γιο της Σάτσι! 881
- Η δημιουργία όλη, είναι το παιχνίδι της τρελής μου Μητέρας Κάλι. 711
- Η λάμψη της ομορφιάς στο πρόσωπο του Γκωουράνγκα 205
- Η μαύρη μέλισσα του νου μου έλκεται μ’ αλόγιστη χαρά 183
- Η παραφροσύνη της ματαιοδοξίας, παντοτινά με διακατέχει, και πολλοί είναι οι πόθοι της καρδιάς μου! . . . 1036
- Η Ράντχα επανέρχεται στη ζωή όταν ακούει του Κρίσνα της το όνομα. 1112
- Η Ράντχα έχει κάθε δικαίωμα να το λέει, 598
- Η Ράντχα και ο Κρίσνα, είναι επιτέλους ενωμένοι, στο Άλσος Νίντχου του Βριντάβαν, 206
- Θα γίνω γιόγκκι, και θα ζήσω στο βουνό στη σπηλιά της Αγάπης. 451
- Θα επιτύχεις εκείνον τον ανεκτίμητο Θησαυρό όταν ο νους σου απαλλαγεί από κάθε κηλίδα. . . 665
- Θα φορέσω το ώχρινο ένδυμα και σκουλαρίκια από κογχοκόχυλο, 380
- Θυμήσου τούτο, ω νου! Κανέναν δεν είναι δικός σου, 337
- Καθώς χορεύει εκεί ο Σίβα, τα δυο Του μάγουλα χτυπά κι αυτά ηγούν Μπα- μπα-μπώουμ! 1157

- Κατοίκησε, ω Κύριε, ω Εραστή της
μπαχάκι, 141
- Κατοίκησε, ω νου, στον ίδιο σου τον
εαυτό, 234
- Κλάψε για τη Μητέρα σου τη Σγιάμα,
κλάψε, ω νου, αληθινά! 43
- Κοιτάζετε, ήρθαν οι δυο αδερφοί που
κλαιν υμνώντας τ' όνομα του Χαρί,
259
- Κράτα με καλά, ω Νίταϊ! Νιώθω πως
πεθαίνω! 1097
- Κύριε, με πήρες από το σπίτι μου και με
αιχμαλώτισες με την αγάπη Σου,
432
- Κύριε, με τη θέα του προσώπου Σου,
έδιωξες όλη μου τη θλίψη, 859
- Μα γιατί, ω νου, ποτέ δεν επικαλείσαι
Εκείνον 907
- Μα γιατί με κουτσομπολεύουν τόσο οι
γείτονες; 320
- Μα γιατί το σώμα Μου έχει γίνει τόσο
χρυσάφι; Δεν είναι ακόμα η ώρα γι'
αυτό; 319
- Μ' Εσένα, την καρδιά μου ένωσα: ό,τι
υπάρχει είσαι Εσύ, 933
- Μ' όλη την ψυχή σου, το Θεό αγάπα,
860
- Με χαρούμενο πρόσωπο, Ψάλλε Του
Θεού το γλυκύτατο όνομα 91
- Μέθυσσε, ω νου, μέθυσσε με το Κρασί της
Ουράνιας Ευδαιμονίας! 575
- Μέρα και νύχτα κόπιασα 596
- Μέσα στου κόσμου την πολύβουη
αγορά, ω Σγιάμα, Εσύ χαρταετούς
πετάς, 111
- Μη βαστάτε, μη βαστάτε, του άρματος
τους τροχούς! 199
- Μην κοιμάσαι άλλο! Για πόσο ακόμα
στον ύπνο της μάγια θα παραμένεις
κλειδωμένος, ω νου; 632
- Μητέρα, δεν μπορείς να με κοροϊδέψεις
άλλο, 769
- Μητέρα, Εσύ είσαι ο μοναδικός μας
Λυτρωτής, 220
- Μητέρα, η θλίψη, που την καρδιά μου
βαθιά μαστίζει, 112
- Μητέρα, θαρρείς πως είμαι το
οχταμηνίτικο Σου παιδί; Τα
κόκκινά Σου μάτια δεν μπορούν να
με φοβίσουν! 271
- Μητέρα, πάρε μου τα όλα, 709
- Μητέρα! Μητέρα! Το σκάφος μου
βουλιάζει εδώ, στον ωκεανό αυτού
του κόσμου, 135
- Μήπως νιώθεις ότι πληγώθηκε η
περηφάνεια σου; 858
- Μήπως νομίζεις πως η Μητέρα είναι
μια απλή γυναίκα, σαν τις άλλες που
γεννιούνται; 530
- Μια για πάντα, τούτη τη φορά,
πραγματικά κατάλαβα, 532
- Μπορεί ο καθένας να επιτύχει τη θέα
της Ράντχα; 697
- Μπορεί ο καθένας να δει τη Σγιάμα;
Θαρρείς πως ο θησαυρός της Κάλι
είναι για τον καθένα; 531
- Μπράχμαν, Χαρά του σύμπαντος όλου,
Υπέρτατη Λαμπρότητα, 188
- Να, εκεί έρχεται η Ράντχα, κι εκεί
βλέπετε τον Κρίσνα μας, 1127
- Να, εκεί πέρα χορεύει ο Γκορά μου,
τραγουδώντας τ' όνομα του Χαρί! . .
. 1137
- Να, κοίτα τα κύματα της εκστατικής
αγάπης του Γκορά, 565
- Να, κοίτα τη Μητέρα μου πώς παίζει με
τον Σίβα ξεχασμένη σε εκστατική
χαρά! 557
- Νομίζεις πως έχω ανάγκη από καρπούς;
53
- Ξύπνα, Μητέρα! Ξύπνα! Ως τότε θα
κοιμάσαι. 169
- Ξύπνα, Ω Μητέρα! Ω Κουνταλί, που η
φύση Σου είναι Ευδαιμονία Αιώνια!
393
- Ο Γκορά ατενίζει το Βριντάβαν και
δάκρυα τρέχουν από τα μάτια του,
613
- Ο Γκορά μου, ο θησαυρός μου, ο
καλύτερος όλων των αντρών, 894
- Ο Γκορά χαρίζει το Νέκταρ της πρέμα,
492
- Ο διπλογεννημένος λατρεύει τη
θεότητα στη φωτιά, 425
- Ο νους μου έχει γεμίσει με κατάπληξη,
318

- Όλες οι γκόπικς ήταν συγκεντρωμένες γύρω από τις όχθες της λίμνης. 422
- OM. Δεν είμαι ούτε νους, ούτε διάνοια, 426
- OM. Προσκυνώ Εσένα, την Αθάνατη Πηγή του κόσμου, 585
- Όσο ακόμα έχεις πνοή, τη δόξα του ονόματος του Θεού διακήρυττε, 1049
- Όταν, από της Μαχά-Μάγια τη σαγήνη, 135
- Όταν ατενίζω το ασύγκριτο πρόσωπό Σου, που ακτινοβολεί αγάπη, ω Κύριε, 907
- Όταν έρθει η Ευδαίμονη Μητέρα στο σπίτι μου, πόσο από το Τσάντι θ' ακούσω! 654
- Παλαβός είναι ο Πατέρας μου, 1137
- Πάντα περιφερόμενος στο άλσος της Βεδάντα, 1145
- Πάνω στο δίσκο τ' ουρανού, αστραφτερά λαμποκοπούν, 189
- Πάνω στο Πέλαγος της Ευδαίμονης Συνείδησης, 437
- Παρ' ότι δεν είμαι ποτέ απρόθυμος να χαρίσω τη σωτηρία 225
- Πείτε μου, πού είναι το ευλογημένο Μου Βριντάβαν; 629
- Πες μας, ω καλλιπρόσωπη Ράντχα! Πες μας τι έχεις, 894
- Πες μου, Ούμα μου, πώς πέρασες, μοναχή σου στου Ξένου το σπίτι; 600
- Πες μου, φίλη, πόσο μακριά είναι το άλσος 165
- Πιες την Ευδαιμονία του Χαρί απ' το ποτήρι της πρέμα, 1184
- Ποια είναι αυτή η Γυναίκα με τα πυκνά μαύρα μαλλιά, 1098
- Ποια είναι αυτή η φοβερή Γυναίκα, αυτή η μαύρη σαν το μεσονύχτιο ουρανό; 241
- Ποια είναι εκείνη η Γυναίκα που το πεδίο της μάχης φωτίζει; 265
- Ποιοι είναι αυτοί που περνούν, τραγουδώντας τ' όνομα του Χαρί; 883
- Ποιος είναι ικανός να καταλάβει τι είναι η Μητέρα Κάλι; 74
- Ποιος είναι ο Μάγος που κατοικεί στη συστάδα των καντάμπα; 895
- Ποιος είσαι Εσύ, χρυσοπρόσωπε Γκώουρ, 849
- Ποιος έφερε τον Γκώουρ στη Νάντια 576
- Ποιος τραγουδά το όνομα του Χαρί στην όχθη του ιερού Γάγγη; 365
- Πολυαγαπημένη μου, ιδού η βίνα μου, 1028
- Πόσο μακριά από δω είναι η Ματχουρά, 864
- Πόσα, ω νου, είναι τα σκάφη, 963
- Πότε θα ελευθερωθώ; 1066
- Πού είναι ο Κρίσνα; Πού είναι ο Κρίσνα μου; 633
- Πού Με αναζητείς, υπηρέτη Μου; Είμαι πολύ κοντά σου. 1183
- Πού υπάρχει φίλος σαν κι Εσένα, ω Πεμπτουσία της Ευσπλαχνίας; 189
- Πραγματικά ευλογημένη είναι η γη! Ο Γκορά γεννήθηκε στη Νάντια! 628
- Πρέπει να με σώσεις, γλυκύτατη Μητέρα! Σ' Εσένα έρχομαι για καταφύγιο, 366
- Πρόσδεσε το νου σου, ω άνθρωπε, στον Πρωταρχικό Πούρουσα, 656
- Προσκυνώ τον Αιώνιο Δάσκαλο, που είναι η Ενσωμάτωση της Ευδαιμονίας του Μπράχμαν, 1179
- Πρώτ' άκουσα τον μαγικό Του αυλό από τη συστάδα καντάμπα, 895
- Πώς ν' ανοίξω την καρδιά μου, ω φίλη; 579
- Πώς να σε επικαλεσθώ, Ω Κύριε, μ' έναν τόσο κηλιδωμένο και κοσμικό νου; 595
- Πώς ψάχνεις, ω νου μου, να γνωρίσεις τη φύση του Θεού; 75

- Ρίξτε μια μπουκιά, σας παρακαλώ, στο πολ-της-επαιτείας μου, 631
- Σαν το νερό που τρέμει πάνω στο λωτοπέταλο, 1118
- Σίβα, το αστροπελέκι που έτοιμο κρατάς, κυβερνάει λιβάδια, βουνά και ουρανό! 906
- Σίγουρα ο Γκουργάνγκα είναι απορροφημένος σε εκστατική ευδαιμονία, 320
- Στα όπλα! Στα όπλα, ω άνθρωπε! Αρματωμένος, ο Θάνατος ορμά στο σπίτι σου! 201
- Σταμάτα, ω περιπλανώμενε μοναχέ! 580
- Στεγνή σαν την έρημο, τους φάνηκε η ωραία λίμνη; 583
- Στο Λωτό της Καρδιάς μου λατρεύω τη Θεϊκή-Συνείδηση, 165
- Στο πυκνό σκοτάδι, ω Μητέρα, λάμπει η άμορφη Σου ομορφιά, 803
- Στο στερέωμα της Σοφίας ολόγιομο, ανατέλλει το φεγγάρι της Αγάπης, 93
- Τα δυο μου μάτια βυθίστηκαν στο πέλαγος της ουράνιας ομορφιάς του Γκορά 971
- Τα πάντα είναι δυνατά, ω Μητέρα, μέσα από τη χάρη Σου, 1099
- Τζαγκάι! Μαντζάι! Ω, ελάτε να χορέψετε, 634
- Την ψυχή μου, στις Μητέρας τ' άφοβα πόδια παρέδωσα, 319
- Τι ασύγκριτη ομορφιά! Τι γοητευτικό Πρόσωπο αντικρίζω! 1064
- Τι περίεργοι, ω φίλη, είναι οι κανόνες της ζωής και του θανάτου! 1118
- Τι πυρετός, τι παραλήρημα με δέρνει! 195
- Τι χρειάζεται η ταπάσγια όταν λατρεύεις το Θεό με αγάπη; 425
- Τ' όνομά Σου, όπως έμαθα, ω Σύζυγε του Σίβα, είν' ο καταστροφέας του φόβου μας, 268
- Το σκοτεινό σύννεφο της καλοκαιρινής καταιγίδας μες το κενό διαλύεται, 197
- Τούτος εδώ ο κόσμος είν' ένα πανηγύρι χαράς, 536
- Τούτος ο κόσμος, Ω Μητέρα, είναι το τρελοκομείο Σου! 584
- Τούτο το θαυμαστό και άπειρο σύμπαν, ω Κύριε, 908
- Τραγούδα, ω νου, το όνομα του Χαρί, 882
- Τραγούδα, ω πουλί που φολιάζεις βαθιά μέσα στην καρδιά μου! 141
- Τρισευλογημένη είν' αυτή η μέρα χαράς! 175
- Τώρα μόλις συνάντησα ένα βοσκό γεμάτο νιότη 58
- Υπερβατική, πέρα από το Ένα και τα πολλά, Απόλυτη ~Υπαρξη-Γνώση-Ευδαιμονία. 1041
- Φίλη, δε βρήκα τον Κρίσνα μου! Πόσο μελαγχολικό είναι το σπίτι μου χωρίς Αυτόν! 321
- Φλέγομαι από ψεύτικες επιθυμίες και με τυλίγει ο ύπνος της λαγνείας 1189
- Φοβόμαστε να μιλήσουμε και φοβόμαστε να σιωπήσουμε, 60
- Φύσα, κακοκαρία! Αγρίεψε και ούρλιαξε! . . . 1030
- Χαίρε, Θεέ και Κύριέ μας! Χαίρε, Δότη κάθε ευλογίας! 1183
- Ψηλά στον ουρανό των ποδιών της Μητέρας, ο νους μου πετούσε σαν χαρταετός, 183
- Ω Αγαπημένη της ψυχής μου! Στο δώμα της καρδιάς μου Θα Σε κρατούσα μέρα και νύχτα! 491
- Ω άνθρωπε, αν θες να ζήσεις μες την ευδαιμονία, 1196
- Ω άνθρωπε παράτα την πλάνη σου! Απαλλάξου από τις κακές σου προθέσεις! 1189
- Ω αυλέ μου, τραγούδα τ' όνομα του Χαρί! 658
- Ω Βασιλέα των βασιλέων, αποκαλύψου μου! 188
- Ω βίνα, τραγούδησε τ' όνομα του Κυρίου, του Χαρί! 574
- Ω Γκόουρ και Νίταϊ, ω ευλογημένοι αδερφοί! 363
- Ω γλώσσα, να επαναλαμβάνεις πάντα της Μητέρας Ντούργκα τ' όνομα! 557

- Ω Κάλι, Μητέρα μου, Πανευδαιμόνη!
Που γοητεύεις τον παντοδύναμο
Σίβα! 219
- Ω Κάλι, ποιος είναι ικανός να Σε
γνωρίσει; Αμέτρητες είναι οι
μορφές Σου. . . 768
- Ω, κανένας, μα κανένας, δεν έχει
ανακαλύψει ποιος είναι Αυτός, 972
- Ω Κρίσνα! Αγαπημένο μου! Είσαι δικός
μου. 1118
- Ω Κρίσνα! Είσαι η Ψυχή της ψυχής μου.
. . . 384
- Ω Κρίσνα! Κρίσνα! Μεγάλε Γιόγκι! 986
- Ω Κύριε, Ω Καταστροφέα της ντροπής
μου! Ποιος άλλος εκτός από Εσένα,
μπορεί να σώσει την τιμή του λάτρη
Σου; 432
- Ω Κύριε, είναι άραγε ανάγκη να
περνούν όλες μου οι μέρες έτσι
άσκοπα; 574
- Ω Κύριε, είμαι ο υπηρέτης Σου, είμαι ο
υπηρέτης Σου! Ο υπηρέτης Σου
είμαι! 1182
- Ω Κύριε, Εσύ για μένα, είσαι το Παν!
199
- Ω μάντχαβι, δώσ' μου πίσω τον Γλυκό
μου! 864
- Ω Μεγάλε Θεέ! Ω Ευοίωνα, που στην
κορφή Σου το φεγγάρι λάμπει! 830
- Ω Μητέρα, για τη Γιασόντα χόρευες,
όταν αυτή Σε αποκαλούσε το
πολύτιμο της 'Γαλάζιο Κόσμημα'.
558
- Ω Μητέρα, Εσωτερικέ μου Οδηγέ, 676
- Ω Μητέρα, Εσύ μας καλόπιασες με
κόκκινα παιχνίδια. 411
- Ω Μητέρα, κάνε με τρελό με την αγάπη
Σου! 438
- Ω Μητέρα, κάνεις ό,τι Σου αρέσει, 962
- Ω Μητέρα, κρύβομαι στο στοργικό Σου
κόρφο, 431
- Ω Μητέρα, λώτρωσέ με γρήγορα! 769
- Ω Μητέρα, μονάχα εγώ φταίω: 194
- Ω Μητέρα, ποιος πρόσφερε στα πόδια
Σου αυτά τα κόκκινα άνθη ιβίσκου;
1031
- Ω Μητέρα, πόσο μεγάλη αγάπη έχεις
για τους ανθρώπους! 675
- Ω Μητέρα Σγιάμα, που 'σαι γεμάτη
από κόματα θεϊκής μέθης! 950
- Ω Μητέρα, Σωτήρα των
αβοήθητων, ω Φόνισσα της
αμαρτίας! 1030
- Ω Μητέρα, τι μηχανή είν' αυτή που
κατασκεύασες! 183
- Ω Μητέρα, χόρευσε γύρω από τους
λάτρες Σου! 728
- Ω Μητέρα, ω παντοτινά
Ευδαιμόνη, 207
- Ω Μητέρα, ω Σύζυγε του Σίβα, Εσύ
τον κόσμο αυτόν εξαπατάς. . .
270
- Ω μονόχορδό μου λαούτο! 806
- Ω νου, δεν ξέρεις πώς να
καλλιεργήσεις! 254
- Ω Πατέρα του Σύμπαντος, πάνω
στον υψηλό Σου θρόνο, 1036
- Ω Σγιάμα, Εσύ που κάθεται πάνω
σ' ένα πτώμα! 1099
- Ω Σγιάμα, τ' άγιο όνομά Σου είν' η
μόνη μου ελπίδα! 1182
- Ω σπλαχνικέ Κύριε, αν σαν τη
μέλισσα 1062
- Ω Φίλε, στεκόμουνα στην πόρτα
μου όταν Εσύ πήγαινες στο
δάσος. . . 385
- Ω φίλες, πόσο μεγάλη είναι η
ανακούφισή μου 414
- Ω φίλη, πεθαίνω! Σίγουρα θα
πεθάνω. 496
- Ω Χαρί, πώς θα Σε γνωρίσουμε
τώρα; 951
- Ω Χαρί, σήμερα θα διασκεδάσω
μαζί σου, 1128